

Skub III

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 1 • JANUAR 2018

Læs inde i bladet:

19. Kommunistiske Verdensmøde side 4

19. Verdensungdomsfestival side 11

Indholdsfortegnelse

Det 19. Kommunistiske Verdensmøde	side 4
Oktoberrévolutionens 100 år fejret i København	side 7
Revolutionen er sin egen	side 8
Den 19. Verdensungdomsfestival	side 11
Robert Burns: Tam O'Shanter	side 16
Den kommunistiske bevægelse	side 18
Fred & solidaritet	side 22
Sofokles i Ørestaden	side 24
Bøger	side 26
Pensionisternes Kulturforening – vinter- og forårsprogram	side 28
Debat	side 29
Nytårshilsener	side 30

Fødselsdage

Bjarne Galsgaard Petersen

Rødovre

15. januar

65 år

Morten Krog Petersen

Frederiksberg

28. januar

60 år

Peter Fjendbo

Risskov

30. januar

65 år

Et hjerteligt til lykke til jer alle fra redaktion og sekretariat

Forsidebilledet: Verdens progressive unge på march med Kaukasus-bjergene i baggrunden – se reportagen fra 19. Verdensungdomsfestival i *Sotji* inde i bladet.

Skub nr. 1 januar 2018

Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti

Frederikssundsvej 64, 2400 København NV

Tlf.: 33 91 66 44

www.dkp.dk

E-post dkp@dkp.dk

Giro/bank (1551) 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør:

Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke nødvendigvis redaktionens eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året. Årsabonnement: Kr. 200

Deadline næste gang den 5. april 2018

Bladfonden oktober kvartal 2017

Oktober

Midtjysk distrikt, Ole Odgaard	kr. 200,-
Skub-indsamling LL-møde 2-3/9-17	100,-
Bjarne Rasmussen, Roskilde	100,-
Luca F.	250,-
Anders Kristensen, København N	100,-
Skub-indsamling Hovedstaden 8/10-17	105,-
Lotteri i.f.m. Hovedstaden 8/10-17	1.910,-
Skub-inds. Hovedstaden 8/10-17, Inger, Birthe, Hans og Agnes	1.600,-
Luis, inds.liste H10 Hovedstaden 8/10-17	530,-
Erna & Per Eriksen, Søborg	200,-
Midtjysk distrikt, Skub-indsamling	1.000,-
Midtjysk distrikt, Mik Thetmark, Gjerrild	400,-
Lilli Swing, Blokhus	200,-
Steen Parker Sørensen, Slagelse	150,-
Luis, inds.liste H10 Hovedstaden 26/10-17	412,-
Birthe Hansen, Skovlunde	50,-
Anker Schjerning, Slagelse, indsamlingsliste	200,-
Bjarne Rasmussen, Roskilde	500,-
Henning Jakobsen, København S	50,-
I alt kr.	8.057,00

November

Bjarne Rasmussen, Roskilde	kr. 100,-
Henning Jakobsen, København S	100,-
Agnes Ruben, København N	100,-
Luca F.	250,-
Per N. Kristensen, Roskilde	50,-
Birgit Poulsen, Kastrup	500,-
Steffen Schjørring, Helsingør	100,-
Jørgen Bruno Jensen, Frederiksberg C	100,-
Claus Johansen, Korsør	500,-
Torben Pejtersen, Korsør	200,-
Indsamling Midtjysk distrikt	1.000,-
Erna & Per Eriksen, Søborg	200,-
Mobile-pay arr. 7/11, Gerhard Wehlitz, Hillerød	60,-
Ditlev Vidstein Petersen, Termestrup	350,-
Bogsalg, Anker Schjerning, Slagelse	110,-
Gerhard Wehlitz, Hillerød, liste H 8	200,-
Overskud LL-møde, Hovedstaden	313,-
Diamantbryllup H-J, Hans Lund, Frederiksberg	200,-
Gerhard Wehlitz, Hillerød, liste H 8	300,-
Anker Schjerning, Slagelse, salg af <i>Jul i Slagelse</i>	390,-
Overskud LL-møde Hovedstaden	130,-
Skub-indsamling, Danmarks Kommunistiske Parti, Aalborg	2.000,-
Gitte Thomsen, indsamling, Nordjysk distrikt	1.348,-
I alt	kr.. 8.601,-

December

Bjarne Rasmussen, Roskilde	kr. 100,-
Luca F.	250,-
DKP's Jyderupfest, 2/3 af overskudet	2.834,83
DKP's Jyderupfest, 2/3 af overskudet eftersendt	333,33
Skub-indsamling Hovedstaden, Ole + Anna Marie	310,-
Henning Jakobsen, Hovedstaden, liste H4	1.335,-
Skub-indsamling Hovedstaden, overskud kult. arr.	1.047,50
Peter Jensen	1.500,-
Erna & Per Eriksen, Søborg	00,-
Niels Rolskov, Køge	300,-
Per Eriksen, Søborg	500,-
Erna Eriksen, Søborg	500,-
Jens Fransen, Slagelse	600,-
Per N. Kristensen, Roskilde	50,-
Skub-indsamling Hovedstaden, Jytte Bang, Lyngby	150,-
Skub-indsamling Hovedstaden, overskud inds.arr.	4.151,-
DKP's julehyggearr. hos Anker i Slagelse, 2/3 af overskudet	266,67
Røde Blades gadefest, Murersvendeforeningens Stiftelse, København N	3.000,-
Indsamling DKP Hovedstaden	2.000,-
Indsamling DKP Hovedstaden	2.000,-
Bladfondindsamling Midtjysk distrikt	15.000,-
Salg til Marcel Rose, Fuglebjerg	290,-
Niels Rosendal Jensen, Tikøb, liste H15,	500,-
Bladfondindsamling Midtjysk distrikt	1.530,-
Nina Jones, Slagelse	500,-
Anker Schjerning, Slagelse	160,08
Bodil & Ole Waagensen, Dannemare	300,-
Salg af <i>Jul i Slagelse</i> , Anker Schjerning, Slagelse	600,-
I alt kr.	40.308,41

Oktober kvartal i alt	kr. 56.966,41
2017 i alt	kr. 74.241,53

Sammentællingerne for kvartalet og året er redaktionens og ikke officielle.

Bidrag til DKP's bladfond kan indsendes på giro 5 00 27 53 (+01< +5002753) eller bank 1551 0005002753.

Et nyt år – en ny virkelighed

Et af de rædselsscenerier, der blev holdt op for gysende avislæsere og TV-kiggere, da Donald Trump var blevet valgt til præsident i USA, var, at hvis han virkelig førte sine valgløfter ud i livet, ville det svække USA, der ville komme i fare for at miste sin position som verdens frygtede og respekterede leder. En god ting, skulle man ellers synes. Og nu er det ved at ske.

Det gav genlyd (i den førende danske avis *Politiken* en overskrift over halvanden side!), da USA umiddelbart før jul blev nedstemt massivt i FN, både i Sikkerhedsrådet og i Generalforsamlingen, på spørgsmålet om anerkendelse af Jerusalem som Israels hovedstad. Med USA stemte foruden Israel kun fem lilleputstater langt ude i Stillehavet, to fattige latinamerikanske lande og et enkelt afrikansk, også blandt de fattigste og mindste – alle andre gik imod, også ellers trofaste allierede. Selv det normalt så følgagtige Danmark undsagde det mægtige USA og det på trods af den amerikanske præsidents uforblommede trusler.

Dette bemærkelsesværdige – og bemærkede – nederlag kom ikke til at stå alene. Nord- og Sydkorea har efter nytår indledt direkte forhandlinger, i første omgang vedrørende Nordkoreas deltagelse i de olympiske vinterlege, og dermed genoptaget den »solskinspolitik«, det ellers var lykkedes USA og dets marionetter på den yderste koranske højrefløj at lægge i graven. Amerikanerne har været nødt til at gøre gode miner til det spil, de sikkert har set som slet, selv om den amerikanske udenrigsminister før jul åbent erkendte nødvendigheden af direkte forhandlinger. Nordkoreas faste insisteren på retten til at forsvare sig, også mod USA, har givet pote.

Sagen er, at man – og det gælder både mennesker og stater – ikke vinder og opretholder lederskab ved at true dem, man gerne vil lede, hverken med pisk eller med bomber. Det er en af de love for lederskab, som den store erhvervsleder Donald Trump aldrig har fattet.

Det har knirket længe. USA har heller ikke kunnet få alle sine europæiske allierede med på sit ønske om at sabotere Nordstream-pipelineprojektet i Østersøen med det dobbelte formål at øge spændingen i Nordeuropa og at sikre afsætning for amerikansk fracking-olje. Tyskland foretrækker at mele sin egen kage, hvilket i denne sammenhæng betyder samarbejde med Rusland. Danmark er et af de få lande, som lydigt følger trop. Det sker til gengæld med fuld opbakning selv fra venstrefløjen i Folketinget. Skamme sig skulle de.

Vi har længe her i bladet peget på, at venstrekræfterne i almindelighed og den kommunistiske bevægelse i særdeleshed savner en tidssvarende og effektiv strategi i kampen mod kapitalisme og imperialism; også længere inde i dette nummer plæderes der for, at vi skal tale om »hvilke politiske kampe vi skal tage og hvordan«. Den stilling, Enhedslistens folketingsgruppe har taget til Nordstream, understreger, at det er nødvendigt. Det er det ikke mindst, fordi svækkelsen af USA's rolle som verdensleder peger frem mod en ny virkelighed, som vi må orientere os i.

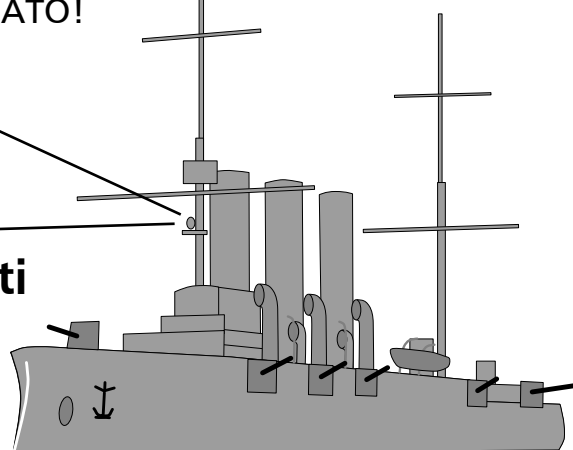
Det nye år er begyndt godt. Må det ende endnu bedre!

Mod en ny Oktober!

For uafhængighed og socialisme!
For fred og afspænding!
Ud af EU og NATO!

Danmarks Kommunistiske Parti
ønsker SKUBs læsere
et godt rødt nytår
2018

Reportage:

Det 19. Kommunistiske Verdensmøde (IMCWP)

- og fejringen af 100-året for den Store Socialistiske Oktoberrevolution

Af Ole Waagensen

Verdensmødet med delegationer af kommunistiske og arbejderpartier fra 102 lande indledtes 1. november i St. Petersburg (Leningrad) med indkvartering på Hotel Astoria i ganske luksuriøse værelser og omgivelser generelt, herunder maden. Ganske andre omgivelser end vi kender det i vort lille parti.

Et forholdsvist kort besøg kan naturligvis ikke danne grundlag for en blot tilnærmelsesvis beskrivelse af dagens Rusland; dog slog det mig, hvor meget af karakteristiske træk fra Sovjet-tiden (jeg var i Moskva 1980) der stadig præger dagliglivet i Rusland – en total omkalfatring er der bestemt ikke tale om.

2. november startede selve mødet – henlagt til den bygning hvor Petrogradsovjetten havde til huse – med velkomsttale af formanden for Ruslands kommunistiske parti, efterfulgt af en oplæst hilsen fra præsident Putin, der ønskede mødet succes i dets arbejde!

Herefter fik landenes delegationer ordet i alfabetisk rækkefølge. Det må siges, at af alle kommunisternes dyder – og de er mange – at overholde den tildelte taletid er ikke en af dem. Af den grund måtte indlagte pauser suspenderes på andendagen, ligesom de sidste delegationer blev henvist til at tale på mødet for det Internationale Forum for Venstrekræfterne i Moskva den 6. november.

DKP's formand på talerstolen i det Tauridiske Palæ.

Mødesalen i det Tauridiske Palæ; man venter på, at verdensmødet går i gang.

Gennemgående for delegationernes indlæg var stor ros til RKP's storslåede arrangement (berettiget) og hyldest til Oktoberrevolutionen og dens enorme indflydelse overalt i verden, i arbejderklassen, i kampen mod kolonialismen, for fred, for derefter at beskrive aktuelle kampe mod imperialismen og faren for krig (heraf måske grunden til vanskelighederne med at overholde taletiden).

Vor egen formands indlæg turde være alle bekendt – ellers bør man absolut læse det [Skub november 2017 – Red.]. Ellers hæftede jeg mig ved især fire indlæg. Repræsentanten for den Russiske Føderations Kommunistiske Parti (RFKP) fremlagde en analyse af, hvorfor det gik så galt, at kontrarevolutionen blev mulig. Hans svar var, at der udviklede sig et partinomenklatur, der fjernede sig fra den magtbase, som arbejderklassen og det arbejdende folk som helhed udgjorde, og at dette indledtes med Krustjov. Personligt blev jeg noget forundret over, at Gorbatsjovs rolle ikke blev blot delvis fremhævet.

Fra USA's repræsentant var analysen af valget af Trump en ganske anden end den, vi sædvanligvis møder i de danske medier, der jo nærmest beskriver valget som en beklagelig fejl. Vores amerikanske kammerat slog fast, at det amerikanske højre – ikke mindst de racistiske, hel- og halvfacistiske og kristne fundamentalistiske grupperinger – er endog meget velorganiseret, hvorfor valget af Trump ikke var en »tilfældighed« eller »fejl«.

Jeg vil også fremhæve repræsentanterne fra Sydafrikas Kommunistiske Parti, der i klare vendinger fremlagde deres strategi for at samle alle progressive kræfter, ikke blot i Sydafrika, men på hele det afrikanske kontinent. Et samlet progressivt afrikansk kontinent vil i mine øjne være en meget stærk kraft i kampen mod imperialismen og for en forandret – socialistisk, demokratisk og fredelig – verden.

Endelig vil jeg omtale indlægget fra Europæisk Venstre på det Internationale Forum for Venstrekræfterne under mødet i

Moskva. Et hollandsk medlem af EU-parlamentet talte meget om, at »de demokratiske rettigheder« i EU er under pres – hvilket de sandelig er – men helt abstrakt, helt uden at knytte an til det arbejdende folks kamp mod udbytning og krigens kræfter. Herved bliver talen om at »forsvare de demokratiske rettigheder« efter min opfattelse tom og reelt indholdsløs.

100- året for Oktoberrevolutionen

Ruslandsbesøget bestod foruden møderne også i besøg på historiske steder knyttet til den Store Socialistiske Oktoberrevolution. Beskrive alle vil føre for vidt her, men de kan vel opremses!

I St. Petersburg: Besøg på Aurora – det skib der har fået tillagt æren som revolutionens symbol. Matroserne på Aurora var de første til med våben i hånd at angribe Vinterpaladset. Besøg på Smolnyj-regeringsbygningen i Petrograd, hvor vi så

RFKP's formand Gennadij Zjuganov på talerstolen.

Appel fra det 19. internationale møde for kommunistiske partier og arbejderpartier

Idet vi, repræsentanter for 103 kommunistiske partier og arbejderpartier fra 77 lande, som deltog i det 19. internationale møde for kommunistiske partier og arbejderpartier, der blev holdt i St. Petersburg, Russiske Føderation d. 2.-3. november 2017 med temaet »100-året for den Store Socialistiske Oktoberrevolution: Den kommunistiske bevægelses idealer, nyt liv i kampen mod imperialistiske krige, for fred og socialisme«,

- understreger, at året 2017 uden for enhver tvivl vil være præget af markeringen af 100-året for den Store Socialistiske Oktoberrevolution;

- er overbeviste om, at Lenin og det Bolsjevikiske Parti har været og forsat vil være kilde til inspiration og uvurderlig erfaring for hele verdens kommunister og andre revolutionære;

- understreger den historiske betydning af oktoberrevolutionen i 1917, som åbnede en ny epoke i menneskehedens historie ved at skabe et bredt fundament for revolutionær overgang fra kapitalisme til socialisme og kommunisme og for at fastholde økonomisk og social udvikling og for menneskehedens fortsatte indsats for at bygge et retfærdigt samfund – frit for det ene menneskes udbytning af det andet, men også med svar på det 20. århundredes skræmmende udfordringer;

- fremhæver Sovjetunionens resultater – verdens første arbejder- og bondestat – som i en kort historisk periode opnåede hidtil uset succes på alle økonomiske, sociale, kulturelle, politiske, videnskabelige og teknologiske områder, og som støttede udviklingen af den internationale kommunist- og arbejderbevægelse, arbejdernes kampe i de kapitalistiske lande, som blev en garanti for freden og gav et afgørende bidrag til sejren over fascismen og til sejre for nationale frihedsbevægelser i undertrykte og koloniserede lande;

- er klar over, at i året for den Store Socialistiske Oktoberrevolutions 100 års jubilæum står vi overfor den særlige opgave at forestå studie af og drage de rette konklusioner af de årsager, som førte til sovjetunionens opløsning;

- er udstyret med Lenins teori om socialisme som en ny politisk samfundsformation og afviser spekulationerne om, at de kontrarevolutionære forandringer, som fandt sted i slutningen af det 20. århundrede, har ugyldiggjort den historiske betydning af oktoberrevolutionen eller af Sovjetunionens resultater med opbygningen og udviklingen af en ny type samfund;

- har diskuteret praksis og erfaringer i kampen for den kommunistiske bevægelses idealer;

- ser os stående ansigt til ansigt med et kapitalistisk system, som er ude i en dyb strukturel krise, og med en imperialisme præget af vold, farlig udbytning og aggressivitet – en virkelighed som understreger, at socialisme er nødvendig nu og i fremtiden;

- hilser arbejdernes og folkenes verdensomspændende kamp mod imperialismens offensiv og for suverænitet og national uafhængighed, for fred, sociale fremskridt og socialisme;

opfordrer vi alle kommunistiske partier og arbejderpartier til at forstærke koordinationen og gennemføre følgende fælles handlinger:

- at komme med en saglig vurdering af de samfunds-politiske processer i lyset af behovet for at forstærke kampen mod antikommunisme og antisovjetisme, for at styrke solidariteten med de kommunistiske partier og arbejderpartierne, med kommunisterne og alle, der lever med forfølgelse og forbud mod deres aktiviteter, særligt det ukrainske folk og Ukraines Kommunistiske Parti;
 - at organisere videnskabelige undersøgelser og udveksle synspunkter om de årsager, der førte til kontrarevolutionen i Sovjetunionen, kapitalismens genrejsning og opløsning af den socialistiske lejr;
 - at organisere omfattende studier af Lenins værker for partimedlemmer og befolkningen, så den historiske betydning og relevans i en moderne verden forklares, afholde arrangementer med det mål at popularisere Lenins værker i anledning af 100-året for hans bog *Staten og Revolution*;
 - at gennemføre en bred international kampagne for at markere 200-året for Karl Marx' fødsel med understregning af hans bidrag til historien og betydning og relevans af *Det Kommunistiske Manifest*, som blev udgivet for 170 år siden, og af *Kapitalen*, der blev udgivet for 150 år siden. Der skal lægges særlig vægt på at forklare betydningen for unge mennesker;
 - at fremme udveksling af teori og praksis i kampen mod alle former for kapitalisme og udstille dens udbytende, undertrykkende, aggressive, umenneskelige og røveriske natur og ideologiske indhold og samtidig give befolkningen en bedre teoretisk baggrund, især med vægt på ungdommen;
 - at styrke enheden, solidariteten og koordinationen af kampen for arbejde, sociale rettigheder, fagforeninger og demokratiske rettigheder ved at udnytte mobiliseringen af det arbejdende folk den 1. maj;
 - at opbygge fælles indsats for at beskytte rettigheder og demokratiske friheder og for at bekæmpe racisme og fascisme. Til dette formål skal årsdagen for sejren over nazismen (9. maj 1945) og 75-årsdagen for sejren i slaget om Stalingrad (2. februar 1943) bruges;
 - at kræve en afslutning på USAs blokade af Cuba og af al kraft bekæmpe de imperialistiske planer rettet mod det cubanske folk; understøtte det palæstinensiske folks ret til en fri, suveræn og uafhængig stat; udtrykke solidaritet med alle folk i Mellemøsten, Afrika, Latinamerika, Asien og Europa, som oplever besættelse, indblanding, indgreb eller blokade fra imperialismens side; afvise terrorisme og religiøse fanatikere (Syrien, Irak, Bolivia, Venezuela, Ukraine og andre);
 - at iværksætte aktiviteter med det formål at beskytte miljøet;
 - at udvide den antiimperialistiske front for at styrke fredskampen, kampen mod imperialismens aggressioner og udbytning, at organisere aktioner vendt mod NATO og dens ekspansion, mod atomvåben og fremmede militære baser, mod militarisme og krig, for afvæbning og for fredelige og retfærdige løsninger på internationale konflikter baseret på folkerettens principper, mod USA's indblanding på den koreanske halvø og for en fredelig genforening af Korea.
- Til sidst ønsker de kommunistiske partier og de arbejderpartier, der deltog i det 19. Internationale Møde, at takke den Russiske Føderations Kommunistiske Parti for dets gæstfrihed og fremragende organisering af mødet.

Oversat af Bjarne Rasmussen

Lenins arbejdsværelse.

I Moskva: Rundvisning i Kreml. Besøg ved Den Ukendte Soldats grav med blomsternedlæggelse. Lenin-Mausoulæet – ligeledes med blomsternedlæggelse. Parade på Den Røde Plads med markering af 76-årsdagen for Hitlers angreb på Sovjetunionen. Demonstration med tale af bl.a. formanden for RFKP. Sejlstur på Moskva-floden *by night* med spisning og en overdådig festforestilling.

Redaktionen kan supplerende oplyse, at delegationen til Verdensmødet – en mere mundret fordanskning af det officielle navn det Internationale Møde for Kommunistiske og Arbejderpartier – bestod af DKP's formand Henrik Stamer Hedin, hvis tale kan læses i novembernummeret, og medlem af landsledelsen Ole Waagensen, der tog med til revolutionsfejringen i Moskva og har skrevet ovenstående reportage.

Demonstration i Moskva på 100-årsdagen den 7. november 2017.

Oktoberrevolutionens 100 år fejret i København

Ved et offentligt arrangement i Forsamlingshuset på Onkel Dannys Plads i Københavns Kødby mindedes DKP den 7. november den Store Oktober for hundrede år siden. Der var underholdning ved Peter Abrahamsen, sanggruppen Oh'Liwia og musikgruppen Oldjordisk, og partiets formand *Henrik Stamer Hedin* holdt hovedtalen. I et improviseret causeri fortalte Hedin om det 19. Kommunistiske Verdensmøde (se de foregående sider i bladet), som han var kommet hjem fra samme dag, og fortsatte med nogle dybere betragtninger over betydningen for sam- og eftertid af Oktoberrevolutionens centrale parole »Fred, brød, jord«:

Fred, brød og jord – det er formentlig verdenshistoriens korteste politiske program. Og det mest succesfulde. Det var Oktoberrevolutionens program; længere rakte det ikke. Og så rakte det alligevel længere, rummede større samfundsforandrende perspektiver end noget andet politisk program, verdenshistorien har set.

»Fred« betød helt konkret i Rusland anno 1917, at Rusland skulle trække sig ud af Første Verdenskrig, bryde med sine vestlige allierede og slutte fred med Tyskland. Det skete, så snart bolsjevikkerne havde vundet magten. De vestallierede blev rasende – så rasende, at et af deres krav til Tyskland, da der året efter blev sluttet våbenstilstand på Vestfronten, var en genoptagelse af krigen mod Rusland. Det skete også, og som bekendt blev det ikke sidste gang, imperialismen tændte verden – eller dele af den – i brand. Kampen for freden blev en rød tråd i Sovjetunionens og de kommunistiske partiers politik.

»Brød« var også en parole med et meget konkret og helt bogstaveligt indhold. Og der kom brød på bordet i Rusland, selv

om det tog endnu nogle år. Dermed sluttede det heller ikke; arbejderklassens stadige kamp for bedre levevilkår er endnu en rød tråd i kommunisternes politik.

Og jorden, dette livsgrundlag for de millionmasser af fattigbønder og landarbejdere, der udgjorde såvel den tsaristiske hærs som revolutionens kernetropper? Den blev gjort til samfundseje, som alle de materielle ressourcer, der er grundlaget for vores liv, bør være det: En tredje rød tråd.

Disse tre krav – fred, brød, jord – er stadig den progressive politiske bevægelses program den dag i dag, hundrede år efter. Det betyder ikke, at disse krav ikke blev opfyldt. Det blev de, og det var grundlaget for halvfjerds års Sovjetunion. Men som vist ovenfor rækker de videre end den umiddelbare betydning, der lå i dem, da de blev rejst i 1917. Kampen for freden er ikke slut. Kampen for det daglige brød, for et værdigt liv og social tryghed, er ikke slut. Og kampen for kontrol over det grundlag af jord og andre materielle ressourcer, hvorpå vi baserer produktionen af vores liv, er slet, slet ikke slut. Kampen for de tre krav – fred, brød, jord – går videre. Den bliver stadig mere omfattende, stadig mere radikal og konsekvent, stadig mere bevidst. Og en dag, en ny oktoberdag, om det så skal tage hundrede år til eller mere, bliver den bragt til sejr, til den endelige uigenkaldelige sejr i hele verden.

Eller som jeg sagde som afslutning på min tale fra selve den talerstol, hvor Lenin i 1917 proklamerede sovjetstyrets sejr: *Ære være mindet om den Store Oktoberrevolution! Leve en Ny Oktober!*

Senere på aftenen talte psykologen og forfatteren Niels Engelsted – se de følgende sider!

Revolutionen er sin egen

Festtale holdt ved DKP's hundredårsfest for Oktoberrevolutionen den 7. november 2017

Af Niels Engelsted

Først en tak. Oktoberrevolutionen fortjener et ord, og det er en stor ære at få lov at tale på denne helt specielle dag. Dernæst en indrømmelse. Jeg er ikke ekspert i Oktoberrevolutionen. Jeg har måtte læse på lektierne i dagens anledning. Men rolig, jeg skal ikke genfortælle det hele, bare tale om nogle af de ting, jeg under min læsning bed særligt mærke i, og som jeg tror, er vigtige for fremtiden.

Hvad var Oktoberrevolutionen? Et eventyr, selvfølgelig. Et dramatisk, romantisk, fortættet og stemningsmættet eventyr. Man ser for sit indre blik et halvmørke med snebyger, lastbiler med store, runde lygter og ladet fuldt af matroser med geværer med lange bajonetter. Rødgardister og budbringere på motorcykel. Depecher ind og ud af det oplyste Smolnij, pigeskolen med de græske søjler, hvor bolsjevikkerne har opslået deres hovedkvarter. Panserkrydseren Aurora, der langsomt glider frem som en mørk skygge på den sorte Neva. Signalskuddet fra kanonen. Mængden der stormer frem gennem de store smedjernsporte til Vinterpaladset. Skud der løsnes. Kadetter der flygter. Og — måske som lidt af et antiklimaks — den provisoriske regerings mænd, der forarget overgiver sig. Ja, I har sikkert også set Sergei Eisensteins berømte film.

Oktoberrevolutionen var også, som I har hørt mange gange i de her dage, en enestående historisk begivenhed. For første gang vandt arbejderklassen magten med en socialistisk dagsorden og formåede at fastholde den gennem utallige og næsten umenneskelige trængsler.

Den russiske revolution inspirerede socialistiske kræfter i alle lande, også Danmark. Efter at typografen og ungdomspolitikeren Ernst Christiansen havde besøgt Rusland i 1919, tilsluttede et flertal i det danske socialdemokratiske ungdomsforbund sig den kommunistiske ungdomsbewægelse, og Ernst Christiansen blev formand for det nystiftede Venstresocialistiske Parti, der senere skiftede navn til Danmarks Kommunistiske Parti.

Revolutionen førte også til opbygningen af et sovjetisk industrisamfund med styrke nok til at besejre fascismen i Europa få årtier senere. Og ikke mindst kom den til at tjene som inspiration og støtte for antikoloniale befrielsesbevægelser i hele verden, Kina, Vietnam, Cuba, Angola for blot at nævne nogle eksempler.

Men en 100-årsdag er ikke bare en børnefødselsdag med flag og lys og lagkage. Udover de mange glade minder kalder en 100-årsdag som regel også til vemodig eftertanke. Kalder Oktoberrevolutionen til vemodig eftertanke? For mig gør den, og ikke kun fordi 7. november er min fars dødsdag.

Mange af jer var sikkert med, da vi fejrede 60-året for Oktoberrevolutionen i 1977. Kan I huske de håb og forventninger, vi dengang havde til fremtiden? Vi havde bestemt ikke regnet med, at verden nu 40 år senere ville se ud, som den gør. Ib Nørlund udtalte dengang i Falkonercentret, at den virkelig-

gjorte socialisme var ligesom Solen og ligesom Solen havde sine pletter. Men den totale solformørkelse, vi nu ser os omgivet af, havde vi dog aldrig regnet med.

Mens bankerne svømmer i penge og hotellerne fylder op på alle grunde, ser det ud til, at

vi er blevet tabere i det store Matadorspil. Vores socialdemokratiske fætre er blevet slået tilbage til start, og vi har fået gå-direkte-i-fængsel-kortet, hvis vi ikke er blevet smidt helt ud af spillet. Efter 150 år med fremgang og sejre ser det ud, som om arbejderklassen og kampen for socialismen har mistet pusten. Men at klasser har mistet pusten, er jo sket igen og igen i historien.

Når vi taler om at miste pusten, var min kone Bette og jeg for nogle uger siden på rundrejse i Italien. Vi skulle besøge en række vulkaner og var gået i træning for at klare anstrengelsen. Men allerede på den første vulkan, Vesuv, brugte vi al træningen op. Det er måske en meget god analogi her. Klasser kan måske også opbruge al deres kraft, når de bestiger et bjerg, og en ny klasse må til for at bestige det næste bjerg.

Den første klasseopstand var slavernes. Og det bjerg, Spartakus og hans slavehær søgte op på, var faktisk Vesuv! Slaverne opbrugte som bekendt al deres kraft deroppe på Vesuvs skrån timer. Men spøgelseset var sluppet ud af flasken, og selv om oprørerne blev korsfæstet langs Via Appia hele vejen til Rom, kunne man ikke få spøgelseset tilbage i flasken igen. Budskabet, de undertrykte havde sendt Romerriget, var så kraftfuldt, at ekkoet kunne høres helt op i vor egen tid. Da Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht og deres kammerater i forlængelse af Oktoberrevolutionen stiftede Tysklands Kommunistiske Parti, kaldte de sig Spartakister, og da de i januar 1919 rejste den røde oprørsfane i Berlin, blev det kaldt Spartakusopstanden.

Efter slaverne blev det bøndernes tur. Og selv om det store tyske bondeoprør i 1500-tallet blev nedkæmpet — ridderhæren slog 100.000 bønder ihjel — fik også det varig virkning og lagde blandt andet grunden til den Reformation, der netop nu har 500-års jubilæum. Formand Maos kommunistiske sejr i 1949 er vist den eneste bonderevolution, der har været sejrrig. Men der er solen vist ikke så rød mere.

Efter bønderne blev det borgernes tur på bjerget. I Athen for mere end 2000 år siden gik det først godt, så blev man besejret af Spartanernes spyd og makedonernes falanks. Ekkoet var dog så mægtigt, at vi stadig bruger de græske ord demokrati og politik. Den store sejr kom med den franske revolution og dens kraftfulde paroler: frihed, lighed og broderskab. Og selv om også den blev fulgt af den uundgåelige kontrarevolution, forandrede den gennemgribende verden med sin oplysningstid, sine

progressive idealer og borgerlige rettigheder.

Hegel mente, at med den borgerlige revolution var det sidste bjerg besteget og historien kommet til sin afslutning. Det mente Marx og Engels ikke, og, nok så vigtigt, det mente arbejderklassen heller ikke. Organisering og kampe fulgte, og — med Pariserkommunen som mellemstil og heroisk eksempel — kom den endelige sejr med Oktoberrevolutionen i Rusland. Betydningen har jeg allerede nævnt, og forlader vi os på den historiske erfaring, vil også ekkoet fra Oktoberrevolutionen være magtfuldt. Men endnu er vi for tæt på til rigtigt at kunne høre det. Vi må nøjes med at lide fordømmelsen og historieforvanskningen.

Da Nicolas Sarkozy første gang blev fransk præsident, talte han kækt om at gøre den franske revolution ugjort. Det samme har man selvfølgelig ønsket at gøre med den russiske. Og hvis det trods alt også var umuligt, kunne man i det mindste forsøge at fjerne sporene fra den kollektive erindring. Vi var på rejse i Ukraine sidste år, og der hvor vi kom, var alle Lenin-statuerne fjernet. Undtagen et sted, i den forbudte zone i Tjernoby! Der står den gamle kæmper stadig og stråler!

Men vi kender det selv herhjemme fra. I husker nok, da Socialdemokratiet og LO i 2004 krævede Lenin-statuen fjernet, hvis Arbejdermuseets bevilling skulle fornyes. Til museets ære protesterede man, og det historiske kompromis blev, at Lenin blev anbragt ude i baggården, hvor han kunne ses gennem et lille vindue nede i hjørnet. Nede i det samme hjørne kan man se en lille mini-plancheudstilling om Oktoberrevolutionen. Mindeerne fik vi lov at have, blot de er beskedne.

Og nu står vi så her på bjergskrånningen og puster. Hvor er der en ny vej frem? Hvor er der nye kræfter? Er der flere klasser i posen at tage af? Ungdommen? De intellektuelle? Næppe. De unges gode ben og ildhu og de intellektuelles talende hoveder er vigtigt tilbehør i enhver revolution, men de kan dog kun være tilbehør.

Men måske er der alligevel en overset klasse. Mange finder tanken kættersk. Da jeg nævnte den for år tilbage på en rød sommerlejr hos en af konkurrenterne, udvandrede halvdelen af tilhørerne. Men hvis I lover at blive siddende, så tænker jeg på kvinderne.

Kvinderne er ikke en klasse, vil I sikkert sige. Nej, kvinderne er ikke en klasse i konventionel forstand. Konventionelt definerer vi klasser efter deres placering i produktionen, og kvinder har her ikke en anden placering end mænd. Kvinden kan være både adel og borger, bonde og arbejder. Og hvad angår det latente slaveri i familien, som Marx og Engels talte om, så har kvinder i dag i vores del af verden stort set tilkæmpet sig de borgerlige rettigheder: frihed, lighed, og broderskab.

Anderledes forholder det sig imidlertid med de to køns placering i reproduktionen. Den er forskellig. Det er ganske vist ikke politisk korrekt at sætte forskel mellem mænd og kvinder, men der er en lille forskel, som måske kan gøre en stor forskel.

Vi befinder os nu i en mere farefuld situation end nogensinde før i menneskehedens historie. Overlever vi den voksende atomkrigstrussel, venter klimakrisen og et sammenbrud af økosystemet lige om hjørnet, I ved, hvad jeg taler om. Nok så meget som »fremad-og-opad« har menneskehed og planet måske der-

for i dag brug for en beskyttende mor, en beskyttende livmoder, hvis I tillader. Og måske er det netop det, som kvinderne kan tilbyde.

Vigdis Finnbogadóttir, verdens første kvindelige præsident, valgt i 1980 efter en omfattende kvindestrejke i Reykjavik, siger det med disse ord i Michael Mores seneste film:

»Det er min overbevisning, at hvis verden kan reddes, så vil det være kvinder, der gør det. Og de gør det ikke med krig, de gør det med ord. Når kvinder leder samfundet, søger de freden; de ønsker at redde menneskeheden; redde børnene. Når klodens mænd åbner sig for kvindernes forståelse og lægger den til deres egen, da kan vi få en bedre verden.«

Kan man forestille sig kvinderne sætte sig i spidsen med paroler, der rækker udover frihed, lighed og broderskab? Ja, det kan man faktisk. Det var nemlig præcis sådan, den russiske revolution startede.

Vi højtideligholder den i dag, den 7. november, men det var bare kulminationen, prikken over i'et. Revolutionen startede den 8. marts 1917 på kvindernes internationale kampdag, hvor 100.000 kvinder gik på gaden i Petrograd med krav om fred, brød og jordreformer. Det var verdenskrigens tredje år, og der var nød overalt, uro og strejker. Alle de progressive politiske kræfter støttede op om kvindernes demonstration, og på selve dagen nedlagde arbejderne på det store Putilov-værk arbejdet og gik med.

Regimet, der hverken ville eller kunne imødekomme befolkningens krav, greb i stedet til vold, og snart blev den kæmpestore demonstration spredt af geværskud og sabelhuggende kosakker. Da soldaterne kom tilbage til kasernen om aftenen, var de rystede over, hvad de havde gjort, og da officererne ville kalde dem til orden, blev officererne skudt. Situationen var nu kommet helt ud af kontrol, og bare en uge senere måtte tsaren abdicere.

Under min forberedelse læste jeg SF's tidligere formand Holger K. Nielsen udtale til *Weekendavisen*, at revolutionen var en stor og sørgelig fejltagelse. Som tidligere forsvarsminister kan Holger have ment nedskydningen af officererne, men han mente nok snarere, at det var en fejl af kommunisterne at lave revolutionen.

Men — og det her mener jeg er vigtigt — kommunisterne lavede ikke revolutionen. Den lavede sig selv, som det formentlig altid sker med ægte revolutioner. De opstår spontant og som regel uventet, når situationen har nået et bristepunkt, ligesom vi så med det arabiske forår.

Lille kat, lille kat, lille kat på vejen, hvis er du, hvis er du, jeg er sgu min egen. Bare var det ikke en lille kat, men Benny Andersens russiske bjørn, der var vågnet af sin dvale.

Vild panik! Selv de, der havde talt om revolution i årevis, blev taget på sengen. Hvad skulle man stille op med bjørnen? Regimet og de hvide generaler ville skyde den. Det lykkedes ikke, for arbejderne, soldaterne og bønderne slog ring om dyret. Men hvor skulle bjørnen ledes hen? Det streddes man om fra marts til november.

Bolsjevikkerne var gode marxister, og ifølge marxistisk teori skulle borgerklassen til magten og udvikle produktionen, før samfundet var klar til arbejderne magtovertagelse. Man støt-

tede derfor oprettelsen af en borgerlig provisorisk regering.

Det var ramt totalt ved siden af skiven og viser – vigtig lære!—at uden teori går det ganske vist ikke, men den må ikke blive en spændetroje. Den provisoriske regering hverken ville eller kunne slutte den fred, skaffe det brød eller levere de jordreformer, som befolkningen krævede.

Det var så her, at radioaktive Lenin, netop hjemkommen fra sit eksil i Schweiz i en forseglet togvogn, dog næppe blyforseglet, trådte ind på den verdenshistoriske scene med sine april-teser. Man kunne ikke forlade sig på den svage russiske borgerklasse, der var tsarens agent snarere end modstander. Man kunne heller ikke vente hundrede år med revolutionen. Den stod jo og larmede lige uden for døren.

Hvis folkestemningen var for, måtte man slå til med parolen *Al magt til sovjetterne*, det repræsentative basisdemokrati revolutionen havde udviklet med arbejderråd, soldaterråd og bonderåd. Gjorde man det, ville gnisten forhåbentlig tænde revolutionen i de udviklede kapitalistiske lande og en verdensrevolution på den måde sikre revolutionen i Rusland.

Men — og her er endnu en vigtig lære — folkestemningen måtte absolut være for! Det var den ikke i juli, da Første Maskingevær Regiment mistede tålmodigheden og ville vælte den provisoriske regering. Vi har maskingeværerne, lad os gå i gang, sagde de. Nej, vent, sagde bolsjevikkerne. Men soldaterne ventede ikke, fulgt af anarkistiske matroser fra Kronstadt og arbejdere fra Putilov-værket gik de i gang, og bolsjevikkerne var nødt til at følge med.

Men uden tilstrækkelig folkelig opbakning gik det galt. Opstanden blev slået ned med hundredvis af dræbte, repressioen satte ind, mange blev arresteret, og Lenin, glatbarberet og iført paryk og matrostøj, måtte flygte ud i de finske skove.

Det blev befolkningens situation naturligvis ikke bedre af, og snart vendte folkestemningen igen. De fængslede blev lukket ud, og de flygtede kom hjem. Og så i dag for hundrede år siden var situationen endelig moden til at vinke farvel til den provisoriske regering og overdrage magten til sovjetterne.

Det gik også først, som man havde håbet. Der udbrød socialistiske opstande i nabolandene. Der kom opstande i Kiel og Berlin. Fabriksbesættelser med arbejderråd i Norditalien. Der kom socialistiske rådsrepublikker i Ungarn og Bayern, ja, i nogle dage endog i Sønderborg på Als.

Men de røde kunne ikke i længden holde stand mod de hvide og deres frikorps. Efterspillet blev ofte blodigt. Tag Finland som eksempel. Da det hvide frikorps, støttet af tyske tropper og officerer fra Sverige, havde nedkæmpet Den Finske Socialistiske Arbejderrepublik i 1918, fulgte hvid terror, koncentrationslejre og massehenrettelser. 25.000 finner mistede livet.

Kun i Rusland kom man sejrrigt ud af borgerkrig og udenlandsk militærintervention. Der var flere grunde, men en væsentlig var utvivlsomt Lenins parti. Som Occupy Wall Street for nyligt har demonstreret, går det ikke uden organisation og ledelse. Men organisation og ledelse havde Lenins parti med demokratiske centralisme, fælles retning og disciplin. Dette bliver altid udråbt som topstyret ensretning, hvilket kan være svært at forstå for en dansk kommunist, der har deltaget i vedtagelsen af partiprogrammet fra 1976. Topstyret ensret-

ning—diktatur—har også altid været hovedanklagen mod Oktoberrevolutionen.

I forbindelse med statueballaden på Arbejdermuseet udtalte Mogens Lykketoft og Poul Nyrup, at Lenin havde optrådt »forræderisk mod den demokratiske socialistiske idé«. Det var nemt for dem at mene, der aldrig har haft hårdere modstandere at besejre end Svend Auken. Der var hårdere modstandere dengang i Rusland og også siden.

Nu overlevede man de barske barndomsår. Ja, på trods af rigeligt med Ib Nørlands solpletter klarede man en hel menneskealder. Sovjetunionens bortgang som 74-årig kom som et chok for os alle. Totalt uventet, selv for vores modstandere. Der havde været lidt småsygdom og skranten, men alligevel. Forvent det uventede, må være læren, men hvordan gør man det?

Med bortgangen blev det kapitel i klassekampens historiebog lukket, der begyndte med Oktoberrevolutionen. Lukket, men ikke revet ud. Og bogen blev ikke smidt væk. Nye kapitler vil blive skrevet. Det foregår allerede nu. Og selv om jeg nok ikke kommer til at opleve det selv, er jeg personligt overbevist om, at endnu en revolution vil følge. Revolutioner kræver vrede. Vrede er der ikke nu. Men det kommer. Forvent ikke en genopførelse af Oktoberrevolutionen. Også en kommende revolution vil være helt sin egen. Men den vil skrive sig ind i forlængelse af Oktoberrevolutionen, og — med lidt held — drage nytte af Oktoberrevolutionens lære. På den måde vil Oktoberrevolutionen leve langt udover de hundrede år.

Verdens progressive ungdom samlet i Sotji

Fra den 14. til den 22. oktober afholdtes den 19. Verdensungdomsfestival (WFYS2017) i den tidligere olympiske værtsby Sotji i Rusland. Fra Danmark deltog 55 unge studerende og politisk aktive, og Ungkommunisterne var stærkt repræsenterede. For os var selve festivalen kulminationen på et halvt års intensivt arbejde med kombineret festivalmobilisering og en politisk solidaritetskampagne for Vestsahara, den sidste koloni i Afrika.

Af Esben Hansen

Medlem af Ungkommunisternes landsarbejdsgruppe

Efter Sovjetunionens sammenbrud spæde mange kritikere i starten af halvfemserne, at Verdensungdomsfestivalen ville blive lagt i graven. Festivalens hovedarrangør, Demokratiske Ungdoms Verdensforbund (WFDY), blev stiftet i november 1945, kun to måneder efter afslutningen af 2. verdenskrig. Initiativet til oprettelsen skete på en international konference i London med deltagelse af 437 delegerede og 148 observatører fra antifascistiske ungdomsorganisationer verden over. Den første Verdensungdomsfestival blev afholdt i Prag i 1947, og samme år opnåede WFDY anerkendelse hos FN, der tildelte paraplyorganisationen den højeste rådgivende status (ECOSOC General Consultative Status) hos det økonomiske og sociale råd.

Med de antifascistiske bevægelsegrundene for oprettelsen af WFDY udviklede festivalen sig under den kolde krig til en stærk antiimperialistisk bevægelse med opbygning af fred, solidaritet og venskab imellem alverdens unge som hovedformål. Festivalen blev afholdt flere steder i Europa, i Asien og i

Latinamerika, men det var især nationerne i Østeuropa, der flere gange lagde værtsland til den store begivenhed. Efter en veloverstået Verdensungdomsfestival i Pyongyang i 1989 skulle der imidlertid gå hele otte år, før festivalen igen kom på benene uden opbakning fra den tidligere østblok. Men i 1997 så festivalen på ny dagens lys, da WFDY og Cuba, som på daværende tidspunkt ellers var hårdt ramt af økonomisk krise, slog dørene op for den 14. Verdensungdomsfestival i Havana.

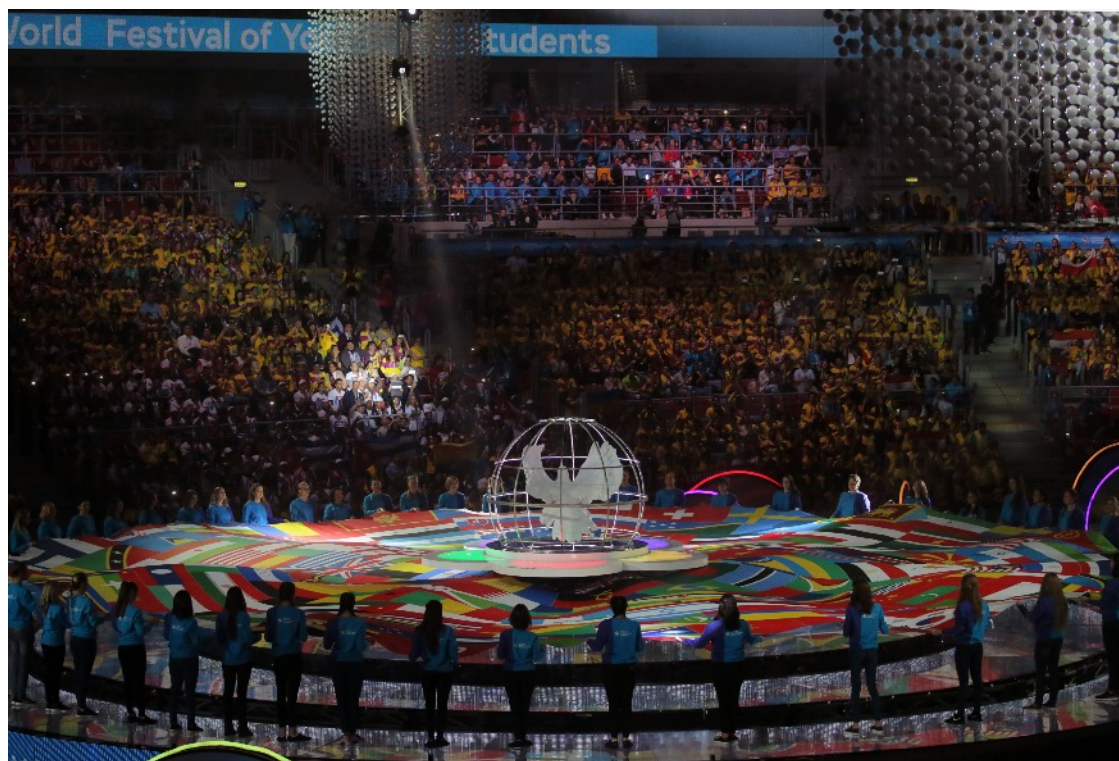
Siden årtusindeskiftet har festivalen udelukkende været afholdt i Afrika og Latinamerika, hhv. i Algier (2001), Caracas (2005), Pretoria (2010) og Quito (2013). Med den netop overståede festival i Sotji ønskede WFDY at markere bevægelsens genopblomstring i Europa, og Verdensungdomsfestivalens fortsatte relevans kom i efteråret for alvor til udtryk ved et flot samlet deltagerantal på mere end 25.000 unge fra 185 nationer.

Organiseringen af WFYS2017

WFDY's planlægning af festivalen i oktober var en omfattende demokratisk proces, der begyndte helt tilbage i slutningen af 2015 på paraplyorganisationens generalforsamling i Havana, hvor repræsentanter fra Rusland fremlagde deres ønske om, at nationen skulle lægge værtsland til begivenheden (samme generalforsamling godkendte optagelsen af Ungkommunisterne som fuldt medlem af WFDY). Udover en række regionale møder har alle medlemmer af organisationen siden været inviteret til fire internationale forberedelsesmøder spredt ud over verdens kontinenter. På disse blev der vedtaget et politisk

grundlag for WFYS2017, hvilke historiske personer festivalen skulle dedikeres til, samt et program for alle festivaldagene.

Det første internationale forberedelsesmøde (IPM) fandt sted i Caracas i juni 2016, og her vedtog de delegerede en appel til alverdens unge om deltagelse i Verdensungdomsfestivalen (tidligere refereret i *Skub* nr. 3, august 2017). På andet IPM i Windhoek (november 2016) valgte mødedeltagerne, at WFYS2017 skulle dedikeres til de revolutionære helte Ernesto Che Guevara, Fidel Castro og Mohamed Abdelaziz, og på

Traditionen tro indledtes den 19. Verdensungdomsfestival med en stort opslået åbningsceremoni. I 1951 donerede Picasso det i dag mest kendte fredssymbol på verdensplan til den 3. Verdensungdomsfestival i Berlin. Symbolet lever videre i festivalbevægelsen i det ny årtusinde.

Den danske delegation på WFYS2017 arrangerede i løbet af festivalen bilaterale møder med bl.a. Vestsaharas revolutionære ungdomsorganisation UJSARIO. På billedet har en ung sahwawier inviteret os på te og en diskussion om solidaritetsarbejdet på sit eget hotelværelse.

tredje IPM i Colombo (maj 2017) godkendte forsamlingen det endelige program for festivalen.

Fra russernes side var hovedansvaret for den overordnede planlægning og organisering af WFYS2017 imidlertid uddelegeret til National Youth Council of Russia (NYCR), en paraplyorganisation, der på mange måder minder om Dansk Ungdoms Fællesråd (DUF). Ligesom DUF herhjemme, er NYCR's rolle at repræsentere en bred vifte af forskellige ungdomsorganisationer, herunder f.eks. idrætsforbund, spejderbevægelser, kristne foreninger og politiske organisationer etc.

De naturlige interesse modsætninger imellem NYCR som statslig organisation og WFDY som uafhængig progressiv NGO kom til udtryk ved offentliggørelsen af resultatet fra det tredje IPM. På den russiske paraplyorganisationens hjemmeside udsendtes en kort nyhed om, at mødet i Colombo havde godkendt et festivalprogram med bl.a. fremtidens uddannelser, teknologier, arkitekturer og miljøindsatser som hovedtemaer. Omvendt udsendte WFDY et detaljeret politisk program, hvoraf det fremgik, at hver dag på festivalen ville have en verdensdel som hovedemne med tværgående seminarer og workshops om emner som studenterbevægelsen, faglig kamp, fredsarbejdet mv. hele ugen. Med disse blandede udmeldinger om indholdet af WFYS2017, drog vi i den danske delegation afsted til Sotji i oktober fulde af spænding og forventninger om, hvad der skulle ske på Verdensungdomsfestivalen i Sotji.

En festival med blandede oplevelser

Ved ankomsten, indkvarteringen og modtagelsen i den russiske olympiske by ved Sortehavet stod det hurtigt klart for alle internationale gæster, at den anlagte festival var noget mindre politisk end mange havde forventet. Umiddelbart behandlede festivalens åbningsceremoni rigtige og relevante problemstil-

linger for nutidens unge, såsom uddannelse, klimakamp, fred og solidaritet, men det var ud fra et moderne individualistisk perspektiv, at løsningsforslag omkring problemerne blev fremlagt, med eksempler på godgørende personligt iværksætteri, frivilligt arbejde og idealistiske entreprenører.

Hovedparten af festivalens arrangementer fandt sted i det såkaldte Main Media Center i OL-byen. Ved første øjekast virkede conferencecenteret udelukkende som et område for kulturudveksling og reklame for de russiske regioner, der hver især var repræsenteret med store glamourøse boder med billeder og fladskærme, som fremviste attraktioner, bygningsværker og moderne industri. Når man havde kæmpet sig vej igennem menneskemængderne ned til den bagerste del af conferencecenteret, nåede man dog omsider frem til et flot reserveret conferenceområde for de politiske møder. Her var mødesalene opkaldt efter Lenin, Fidel, Che Guevara og Oktoberrevolutionen, og denne fløj af det enorme conferenceområde fik i folkemunde passende den uofficielle titel »det røde område« efterhånden som festivaldagene skred frem.

Heldigvis blev WFDY's store og ambitiøse politiske program gennemført. I den danske delegation var der især interesse for de seminarer, der omhandlede den russiske revolution, den antiimperialistiske kamp i Afrika og solidaritetsarbejdet med Palæstina. Alle internationale deltagere på WFYS2017 var kommet til Rusland for at udveksle erfaringer om freds- og solidaritetsarbejde, kampen for bedre livsvilkår og nødvendigheden af international antiimperialisme. Politikken og værdigrundlaget var åbenlyst til stede i ungdommen på festivalen, og blot ved at række hånden ud lykkedes det mange af os at finde aktivister og repræsentanter fra de lande og organisationer, som vi forud for festivalen havde haft håb om at møde.

Ungkommunisternes opfølgning

Internationalt Forum og Ungkommunisterne var de to organisationer, der var stærkest repræsenteret i den danske delegation til WFYS2017. I øjeblikket er vi i fællesskab i gang med en grundig evaluering af festivalen, som skal munde ud i en række konstruktive kritikpunkter, som Ungkommunisterne kan viderebringe til WFDY, så der næste gang sikres en politisk stærkere 20. Verdensungdomsfestival.

I slutningen af januar afholder Ungkommunisterne landsdækkende stormøde i Aarhus under overskriften »Medier og propaganda«. Diskussionerne på mødet skal danne grundlag for vedtagelse af en mediestrategi for Ungkommunisterne ved vores 5. ordinære landsmøde, som vi forventer at afholde i maj i år. Efter turen til Sotji er flere af vores medlemmer for alvor kommet i festivalhumør, hvorfor vi har besluttet at arrangere en udlandstur til de portugisiske kommunisters Avante!-Festival til september. Ligesom hidtil vil vi løbende berette om vores arbejde i de kommende numre af Skub.

Erklæring fra den 19. Verdensungdomsfestival

Medlemmerne af Demokratisk Ungdoms Verdensforbund (WFDY) vedtog på et stormøde den 20. oktober 2017 på den 19. Verdensungdomsfestival følgende erklæring, som udsendes til alverdens unge.

Oversat af Esben Hansen; indledningen forkortet af oversætteren

Vi takker ungdommen og folket i Rusland for med stor entusiasme at have budt os velkommen til den 19. Verdensungdomsfestival og for den gæstfrie omfavnelser af de tusindvis af unge fra hele verden, som nægter at gå på kompromis med imperialismen. Vi hylder det russiske folks store historiske kampe og dets stolte revolutionære historie med sit højdepunkt i Oktoberrevolutionen i 1917 for præcis 100 år siden, hvor det blev bevist, at det er muligt at opbygge et nyt overlegent samfund, et socialistisk samfund, hvor mennesker ikke udbytter og udnytter hinanden.

Alverdens unge!

I perioden siden den 18. Verdensungdomsfestival, der blev afholdt i Quito (Ecuador) i december 2013, og frem til nu, er det blevet tydeligt, at de imperialistiske aggressioner stadig forstærkes i alle verdensdele på økonomisk, militært, politisk og kulturelt plan. Aggressionerne skyldes først og fremmest intensiveringen af den indbyrdes konkurrence og modsætningerne imellem imperialisterne, konkurrencen imellem de herskende klasser i forskellige lande om kontrollen over energikilder og monopolernes behov for at omorganisere markederne og landegrænserne. Disse faktorer fører til en hidtil uset militarisering af planeten, der katalyserer militære spændinger og spreder død, flygtningestrømme, fattigdom og elendighed. Samtidig består risikoen for en atomkatastrofe, og den forværres af den stigende militarisme, som USA og dets allierede fremtvinger for at sikre stormagtens globale hegemoni.

Imperialisterne er villige til at begå alle former for forbrydelser i forfølgelsen af deres mål om til stadighed at øge deres økonomiske overskud og indflydelse. Med de mægtiges »retfærdighed« fejes menneskerettighederne af bordet, samtidigt med at staternes territoriale integritet, uafhængighed og suverænitæt på ingen måde respekteres. Hos NATO, USA, EU og deres allierede er det konstant på dagsordenen, hvordan man kan tilsidesætte og forbyrde sig imod folkeretten og principperne i FN-pagten for at beskytte hegemoniet mod andre magter.

Mellemøstens befolkninger med Syrien i centrum oplever i stigende grad konsekvenserne af at være udsat for krig og af opildningen af religiøse og sekteriske konflikter, der gavner både dagsordenen om at omorganisere landegrænser og skabe kontrol over naturressourcer og de zionistiske besættelser, hovedsageligt i Palæstina. Militariseringen af EU fortsætter med NATO's stadig mere permanente tilstedeværelse, som det også fremgik af resolutionerne fra topmødet i Warszawa i sommeren 2016. EU befinder sig i en dyb krise og fortsætter

med at afsløre sin imperialistiske karakter igennem aggressioner imod mange lande udenfor unionen og igennem indførelse af hårde foranstaltninger imod unionens egne befolkninger med støtte fra regeringerne. Angrebene på befolkningerne i Latinamerika intensiveres med imperialistiske interventioner, med blokader og med fortsatte tiltag, der har til hensigt at skabe forstyrrelser og destabilisering. Mange år efter koloniernes opløsning er de afrikanske landes befolkninger stadig underlagt neokoloniale betingelser. De lider under udnyttelse, fattigdom, marginalisering og etniske, racemæssige og religiøse konflikter. Flere lande, herunder især Vestsahara, Afrikas sidste koloni, er direkte ofre for kolonialisme og angreb imod retten til national selvbestemmelse og uafhængighed. I Asien-Stillehavsregionen er befolkningerne alvorligt udsat for multinationale selskabers udnyttelse, den stigende militarisme og trusler om atomkrig.

Det er et karakteristisk træk ved nutidens imperialism, samfundssystemet med monopolernes herredømme, at den reaktionære politik udfoldes over alle områder. Også lande, der ikke er udsat for krig, bliver angrebet med økonomiske, ideologiske og politiske våben. Tilskyndelsen til chauvinisme, racisme og fremmedhad og generelle forsøg på at manipulere folkets holdning er blot nogle få eksempler. Tolerancen for, støtten til og samarbejdet med reaktionære, fascistiske og ultra-højreorienterede kræfter er et vigtigt våben for imperialismen, der har som mål at svække, undertrykke og neddykke folkets reaktion. I sammenhæng hermed vedtages der stadig flere love om overvågning af borgere og forbud mod massemøder. Samtidig bliver der i stigende grad dyrket antikommunisme, og EU går forrest med urimelige sammenligninger af kommunismen med fascismen.

Det er i denne kontekst, at den 19. Verdensungdomsfestival med opråb til verdens ungdom vil styrke unge, arbejdere og befolkninger i deres kamp for rettigheder og konkret manifestere den antiimperialistiske bevægelse på lokalt og internationalt plan. Festivalen vil styrke ungdommens kampe for at bryde med imperialismens planer. Festivalen vil styrke samarbejdet imellem ungdommen og fredsbevægelsen omkring modstanden imod de imperialistiske krige og besættelser og kravet om global nedrustning. Vi opfordrer stærkt til en organiseret kamp imod alle reaktionære og fascistiske kræfter. Vi afviser antikommunisme. Vi forsvarer enhver befolknings ret til selv at vælge sin egen udviklingsmåde, til at kæmpe for at tage magten i egne hænder og til at afvise og kæmpe imod NATO og enhver anden undertrykkende militærorganisation. Vi opfordrer alle de underlagte befolkninger til at kræve deres land udmeldt af NATO med håb om en fuldstændig opløsning af organisationen. Vi udtrykker vores støtte til og solidaritet med de befolkninger, der er ofre for imperialismen, og dem, som står ansigt til ansigt med faren for en atomkrig. Endelig støtter vi alle befolkninger, der kæmper imod krige, økonomiske kriser, udnyttelse, arbejdsløshed og fattigdom, og vi bakker op om alle kampe for frihed, fred, national suverænitæt og uafhængighed.

Alverdens unge!

Den kapitalistiske økonomiske krise har ikke kun forværret imperialismens aggressioner, men også medført øgede sociale uligheder og en kraftig vækst i fattigdom og armod. 1% af verdens befolkning ejer i dag mere end 50% af verdens samlede rigdom. I udviklingens og konkurrenceevnens navn bliver der indført og institutionaliseret ondsksfulde foranstaltninger mod unge og arbejdstagere med tragiske konsekvenser. En retfærdig udvikling i en uretfærdig verden er umulig! Arbejdsløsheden er blevet en permanent byrde for millioner af unge, og for de arbejdende er jobusikkerhed en integreret del af arbejdet. Sociale rettigheder og arbejdsmarkedsrettigheder afskaffes. I flere lande lever kvinder, børn, indvandrere og mange andre sociale grupper en slavetilværelse. Sundhed, uddannelse og kultur bliver heftigt kommercialiseret og bliver i udvidet grad et privilegium for de få. Formålet med uddannelse er ikke længere at give unge en alsidig viden og kompetencer til kritisk tilgang, formålet er derimod alene at tjene markedets og kapitalens behov. Miljøet ofres for overskud og profit. Generelt implementeres og forfølges der antifolkelige politikker, som fuldstændigt tilsidesætter folkets og arbejdernes behov og kun maksimerer få privilegerede kapitalisters og virksomheders rentabilitet.

Som modstand imod imperialismens barbari opfordrer den

19. Verdensungdomsfestival verdens ungdom til ikke at gå på kompromis med det nuværende uretfærdige og udnyttende system. Overalt i verden bør unge gøre modstand og kæmpe for at hævde deres ret. Vi støtter studenter- og arbejderbevægelsen fuldt ud. Vi støtter kampene på enhver skole, uddannelsesinstitution og arbejdsplads. Vi hylder alle unge arbejdstageres kampe for et værdigt arbejde med ordentlige arbejdsforhold. Vi hylder millioner af gymnasieelevers og universitetsstuderendes kampe for gratis offentlige og demokratiske uddannelser for alle. Vi hylder alle mobiliseringer for modstand imod angreb på unges rettigheder. Vi er overbeviste om, at den 19. Verdensungdomsfestival hjælper disse kampe. Vi står sammen med alle arbejdere i forsvarskampen for vundne rettigheder og kampen for nye udvidede rettigheder.

Den 19. Verdensungdomsfestival falder sammen med et vigtigt jubilæumsår for alverdens befolkninger, for den antiimperialistiske bevægelse og for selve festivalbevægelsen: 100-året for Oktoberrevolutionen. Denne begivenhed ændrede verdenshistorien og frembragte glødende visioner, der til stadighed findes hos de mange millioner af mennesker over hele verden, som i dag kæmper imod uretfærdighed, udnyttelse og undertrykkelse. Oktoberrevolutionen har bidraget afgørende til udviklingen af menneskets arbejde og den antifascistiske, den antikolonialistiske og den antiimperialistiske bevægelse. Den

På den 19. Verdensungdomsfestival mødtes mere end 25.000 unge fra 185 nationer i den tidligere olympiske værtsby Sotji i Rusland. Fra Danmark deltog 55 unge, et rekordantal for de sidste tre årtier. I starten af festivalen fejrede WFDY's medlemsorganisationer 100-året for Oktoberrevolutionen med en parade gennem festivalpladsen. I baggrunden af billedet ses Kaukasusbjergene.

har med sine enorme ofre båret arbejdernes, befolkningernes og samfundets udvikling fremad og på den måde været skelsættende for menneskeheds evolution. Udover sin afgørende sejr over nazifascismen og sin befrielse af menneskeheden fra det mest umenneskelige regime lagde Sovjetunionen en stor indsats i nedbrydningen af det ufrivillige og undertrykkende koloniale system. En indsats, der inspirerede mange befolkninger i kampen for deres frihed og uafhængighed.

Sammen med Ruslands befolkning fejrer vi 100-året for Oktoberrevolutionens triumf i 1917, en milepæl for hele menneskeheds historie. Utallige begivenheder i årene, der fulgte revolutionen, er et solidt bevis på, at folket ikke kun har styrken til at besejre imperialismen, men også til at tage magten i egne hænder.

Alverdens unge!

Vores urokkelige tro på retfærdigheden i vores kamp udspringer af vores forståelse af imperialismen som et system baseret på udnyttelse af befolkningerne og aggressioner fra monopolerne. Vi står sammen for at styrke vores fælles kamp for at vælte imperialismen. Vi støtter befolkningernes demokratiske ret til selv at vælge deres egen udviklingsvej og til at yde modstand mod imperialistiske kræfter og trusler.

Velstand og lykke kan ikke opnås under et samfundssystem, der genererer krige, fattigdom, udnyttelse, arbejdsløshed, miljødelæggelser, racisme og utallige former for diskrimination.

Vores kampe kan ikke alene være kritiske, de må også have en konstruktiv karakter. Vores kampe skal sigte imod at skabe en ny situation for hele planeten. En situation, hvor de vigtigste forudsætninger for alle menneskers overlevelse på vores jord er opfyldt. En situation, hvor udnyttelse af og aggressioner imod

naturen og mennesket er bragt til ophør. En situation, hvor den videnskabelige og teknologiske udvikling udnyttes til gavn for menneskeheden og ikke blot de privilegerede få. En situation, som opfylder forudsætningerne for en verden med fred, lighed, solidaritet, venskab, social retfærdighed og fremskridt – en verden, hvor den velstand, der skabes af folkets arbejde, tilfalder folket selv. I dag, 100 år efter Oktoberrevolutionen, er kampen imod imperialismen stadig lige aktuel og nødvendig.

Vi vil fortsat engagere os i og styrke det internationale samarbejde i den antiimperialistiske bevægelse frem til den endelige sejr. Vi vil styrke Demokratisk Ungdoms Verdensforbund (WFDY), Det Faglige Verdensforbund (WFTU), Verdensfredsrådet (WPC) og Kvindernes Demokratiske Verdensforbund (WIDF). Vi marcherer fremad med visionerne fra Verdensungdomsfestivalen. Sammen med verdens øvrige ungdom vil festivalbevægelsen og deltagerne på den 19. Verdensungdomsfestival opbygge en ny verden med fred og solidaritet, en verden befriet fra imperialismen og det nuværende globale system med kapitalens og monopolernes herredømme. For hvor magtfuldt systemet end ser ud til at være, er det ikke uovervindeligt!

Vi bekæmper imperialismen! For fred, solidaritet og social retfærdighed! Stolte over vores fortid skaber vi fremtiden!

Længe leve den 19. Verdensungdomsfestival!

Længe leve venskabet imellem alverdens befolkninger!

Længe leve den verdensomspændende antiimperialistiske bevægelse!

Ungkommunisterne lagde et stort arbejde i den danske mobilisering til den 19. Verdensungdomsfestival. Vi er stolte over, at det lykkedes os at slå tre årtiers rekord, da vi i august indleverede den endelige liste over 55 tilmeldte til WFYS2017.

Tam O'Shanter

Af Robert Burns

Den skotske digter Robert Burns (1759-96) er udødeliggjort gennem sine digte. F.eks. gennem digtet *Auld Lang Syne*, der på dansk er kendt i Jeppe Åkjærs oversættelse *Skuld gammel venskab rein forgo*.

I foråret 1790 skrev Burns digtet *Tam O'Shanter*, som er oversat til dansk af Hans Kirk.

En bonde havde været til marked i Ayr, og efter afsluttede forretninger var det kutyme at besøge den lokale kro. Tiden fløj afsted i muntert lag, og da det var lukketid ved midnat var stormen begyndt at vise tænder:

»Iskold og hidsig vinden bed, og stride byer pisket ned, lynilden flænged mørkets krypt, den hule torden bulred dybt.«

Der var ingen vej udenom, Tam måtte op på sin trofaste hest Maggie, og se at finde hjemvejen:

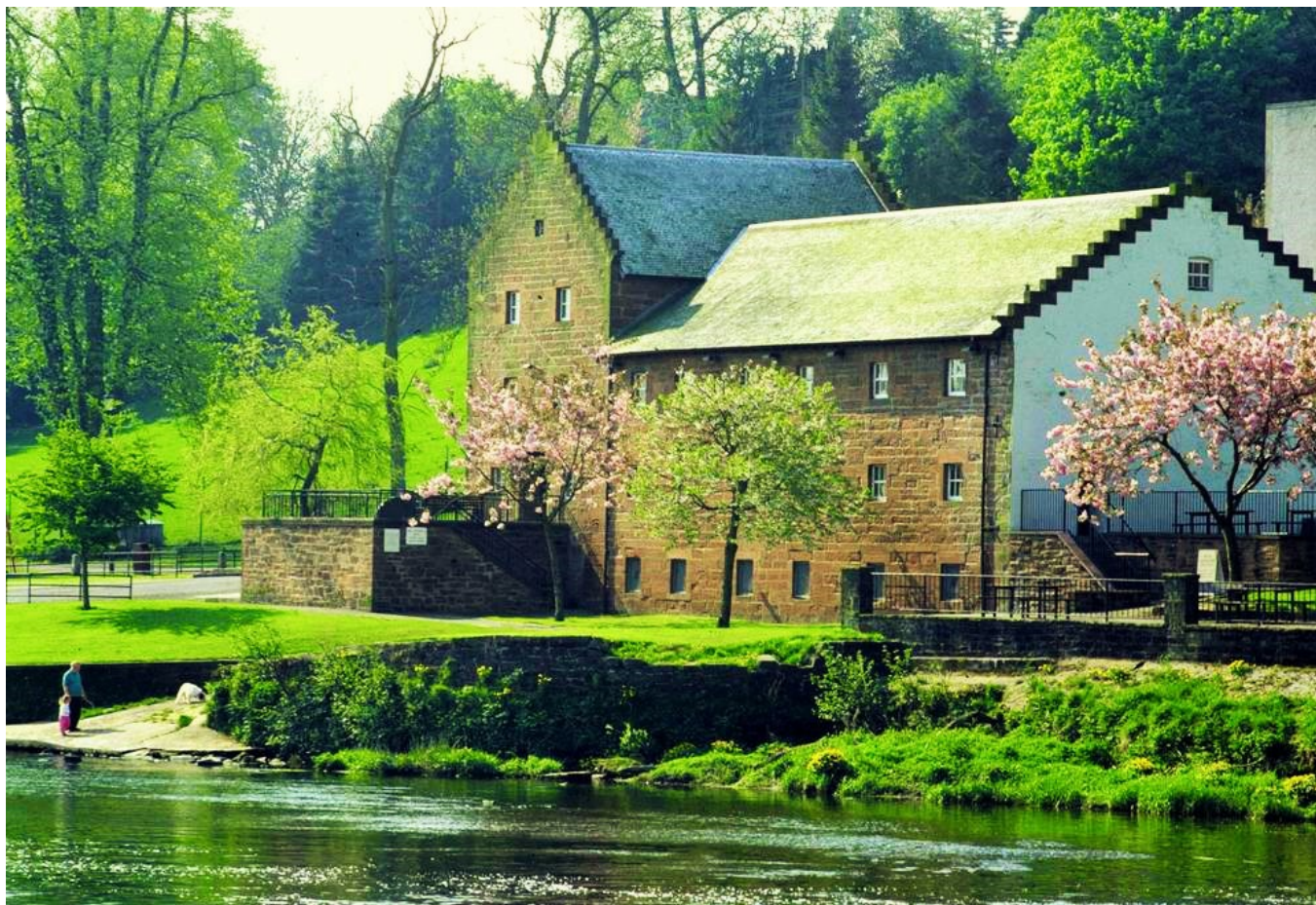
Som Nordlys' hvide Flammeskær,
der svirrer som et hastigt Vejr.
Og som en yndig Regnbuform,
der slettes af den vilde Storm.
Hvem kan vel tøjle Tid og Blæst?
Snart måtte Tam igen til Hest.
Begsort var Nattens Buebro,
da Tam ved Midnat drog fra Kro,
og sådant Uvejr red han ud i,
som ingen Synder fristed Gud i.

Iskold og hidsig Vinden bed,
og stride Byger pisket ned,
Lynilden flænged Mørkets Krypt,
den hule torden bulred dybt;
den Nat forstod det mindste Barn,
at Satan røgtes sine Garn.

Godt sadlet på sin gamle Hest
(af alskens Hors var Maggie bedst)
Tam vugged gennem Skidt og Sprøjt
og agted aldrig Vejrets Fløjt.
Mens Huen han i Panden pressed,
mens på et gammelt Rim han messed,
mens han forsigtigt så sig om,
at Troldtøj ikke mod ham kom
- han snart ved Alloway var nær.
Om Kirken hyler ånders Hær.

Ved Vadestedet var han alt,
hvor Kræmmeren i Sne blev kvalt,
forbi de Træer ved Flodens Bred,
hvor Drukken-Charley tumled ned,
og tæt ved Dyssen i det Krat,
hvor der blev dræbt et Barn en Nat,
og mer ved Tjørnen ved det Væld,
hvor Mungos Mor har hængt sig selv.
Foran er *Doon* i skumhvidt Bråd,
højt hrimmer Stormens løbske Stod,
Lynstrålen går fra Vest til Øst,
mørkt maler Tordnens dumpe Røst.
Da glimted mellem Skovens Træer
bag Kirkens Mur et Flammeskær,
fra hver en Sprække lyste Bål
og hørtes Dans og Skrig og Skrål.

Du stærke Dram! Med muntert Blod
står alle Farer vi imod!
En Pægl — vi frygter intet mer!
En Pot — til Satan selv vi ler!

Robert Burns Kulturcenter nær floden Nith, hvor han i 1790 skrev Tam O'Shanter.

Man forstår hvorfor Tam måtte afbryde rejsen og undersøge de sælsomme ting der foregik i kirken!

Hans Kirk fortæller i forordet til digtet, hvordan *Tam O'Shanter* blev til. Robert Burns havde tilbragt det meste af dagen ved flodbredden, ikke langt fra hjemmet, i nærheden af Dumfries.

Burns var i ekstase, og tårerne løb ned ad hans kinder. En gang imellem satte han sig på et dige ved floden og kradsede nogle linjer ned, som han om aftenen glædestrålende læste højt for sin familie, Jean Burns og børnene.

Hans Kirk slutter forordet med følgende linjer: »*Robert Burns måtte altid kæmpe med små kår, og man lod ham stadig føle den sociale kløft, der var mellem bondedigteren og de skotske adelsmænd og akademiske dignitarere.*

Men det brede folk tog hans digtning ind til sit hjerte. Det var bondens sorger og glæder, han gav mæle, det var Skotland selv, der sang!«

Tam O'Shanter er udgivet på Fischers Forlag i 1945 og det er mit håb, at det uddrag der er bragt her, giver læseren lyst til at læse hele digtet.

Lars U. Thomsen

Kommunister i Danmark: Hvad skal vi samles om?

Denne artikel om problemer med den fra alle sider ønskede kommunistiske enhed har tidligere været bragt i DKP's medlemsblad *DKP-nyt* samt i en forkortet version i *Arbejderen*, men er nu revideret og ajourført af forfatterne.

Af Marie Herget Christensen og Gert Stenholt Madsen, tidligere medlemmer af DKP/ML og KP

I disse måneder forlyder det, at en sammenlægning mellem KP i D og KP skal være nærtforstående. I den forbindelse vil det være godt for os i den kommunistiske bevægelse at tage en debat om, hvorvidt denne bestræbelse er frugtbar.

Det har længe (virkelig, virkelig længe – faktisk mere end 20 år) været et slogan blandt ledende kræfter i DKP/ML og senere KP, at det er af afgørende vigtighed at samle alle de danske kommunister i ét parti. Et parti, der kan samle kræfterne og også samle de kommunister der i dag står uden organisering. Kun på den måde kan kommunisterne virkelig *rykke*. Hvad vi skal samles om, er altid blevet tonet ned og henstår i stigende grad i det uvisse.

Det første, man må konstatere om den igangværende sammenlægningsproces, er at det kun er halvdelen af de erklærede kommunistiske partier der er med. APK – der blev stiftet efter den store splittelse af DKP/ML i 1997, en splittelse som bl. a. netop handlede om spørgsmålet om enhed – blev udelukket på meritter alene og uden nogen seriøs overvejelse fra KPs side. DKP blev udelukket på sin parlamentariske strategi og forhold til Enhedslisten. De, der er med i sammenlægningsprocessen, er altså de der mener at være enige – eller måske snarere at ville lægge deres uenigheder på hylden: KP og KP i D.

Det næste, man kan konstatere, er at det på ingen måde er et enigt KP i D der går ind i denne sammenlægningsproces. Faktisk kører der lige nu partikamp for fuld smadder i KP i D. Alligevel er den nuværende køreplan at gennemføre en sammenlægning allerede i foråret 2018. Der er næppe nogen tvivl om, at hvis man gennemtvinger så radikal en beslutning, mens partiet stadig er i kamp om linjen, vil det uvægerligt føre til endnu en splittelse af KP i D (som det skete ved sidste sammenlægningsforsøg) – eller som minimum en kraftig afskalning af partiet med en stor gruppe uorganiserede kommunister til følge.

Det tredje, man kan konstatere, er at heller ingen kommunister uden for partierne er inviteret med til at diskutere det politiske grundlag, hvorpå dette nye sammenlagte parti skal stiftes. Det er en lukket fest.

Det vil altså sige, at selv om sloganet lyder, at kommunisterne skal samles, er de nuværende sammenlægningsbestræbelser en sekterisk omorganisering af en lille gruppe af de mange erklærede kommunister i Danmark snarere end en reel stræben efter politisk enhed.

Erfaringerne fra sidste proces

Man siger jo at historien gentager sig, og vi mener, det er vigtigt for debatten om sammenlægning at se tilbage på, hvordan det

gik i sidste sammenlægningsproces, der førte til nedlæggelsen af DKP/ML og stiftelsen af Kommunistisk Parti KP i 2006. Vi var på daværende tidspunkt medlemmer af DKP/ML.

I processen skete der det, at flere og flere af vores kræfter blev suget ind omkring sammenlægningsprocessen, og flere og flere kræfter forsvandt fra bevægelsesarbejdet.

Det betød, at vi fik færre og færre kræfter til fredsarbejdet i en tid, hvor Danmark for alvor blev en krigsførende nation. Det medførte, at vi nogle år efter sammenlægningen besluttede helt og aldeles ikke at prioritere fredsbevægelsen. Og det betød, vi fik færre og færre kræfter til Rød Ungdom. I sidste ende betød det døden for den vigtigste revolutionære ungdomsorganisation i 90'erne.

Det betød, at vi diskuterede mindre og mindre politik af frygt for at hindre sammenlægningsprocessen. Og at kritik blev lukket ned som sammenlægningsfjendtligt. Det tærede hårdt på især de unge kræfter i partiet, og der faldt mange fra. Men vi fortsatte ufortrødent ud fra en idé om, at der ville komme skred i tingene efter en sammenlægning. Vi fortsatte frem og tænkte, at nu var tiden ikke til at stoppe op og være selvkritisk – det måtte eventuelt komme senere.

I det andet parti (KP i D) endte en bitter partikamp som bekendt med en splittelse af partiet, og den store samling af kommunisterne blev således ikke en sammenlægning af de kommunistiske partier, men en likvidering af DKP/ML, en sprængning af KP i D og en reorganisering af en fraktion fra KP i D og DKP/ML. Resultatet var ét skridt frem og (mindst) to tilbage. Efter sammenlægningen troede mange, at rykket ville komme, at nu ville folk slutte sig til os, og vi ville endelig have kræfter nok til at kunne gå ind i bevægelserne igen. Til at lave politik. Men meget af DKP/MLs partiapparat var lukket ned med partiet, og der fulgte årevis med partiopbygning og indadvendt aktivitet. Det betød, at endnu flere faldt fra, og at mange af de nytillkomne forsvandt igen. En tendens der stadig er udpræget.

Var det det korrekte at gøre?

Men var det så det værd, spørger vi os selv om i dag – i al fald en del af os, der var med. Var det rigtigt at satse alt på den sammenlægning? Blev vi større, stærkere, mere samlede? Rykkede vi? De spørgsmål er aldrig blevet diskuteret (i hvert fald ikke af os der tog beslutningen). Det blev nemlig besluttet i ledelsen i det nye KP, at man ikke kunne evaluere samlingsprocessen, og hvad der var sket i partierne op til sammenlægningen, fordi det var jo foregået i andre partier.

Men man står sig muligvis ved at tage den diskussion, inden man kaster sig ind i en ny sammenlægning. For os at se er det nemlig åbenlyst, at vi ikke opnåede det, vi gerne ville, og at resultatet på ingen måde stod mål med den kraftanstrengelse, der blev sprøjtet ind i projektet. For os at se er det nu klart, at det ikke var det værd. Og det er værd at holde fast i, for spørgsmålet er jo nu: Er det det rigtige at gøre denne gang?

Vejen ud af splittelsen

Der er ingen tvivl om, at de danske kommunister står splittede. Men endeløse reorganiseringer og bogstavleg med, hvor få eller hvor mange nye K-partier vi kan få, løser intet. Det er et forsøg på en organisatorisk løsning på et politisk problem. Vi må tage os selv alvorligt som bevægelse, så vi ikke bliver til en Monty Python-parodi. Det, der kan samle os nu, er ikke at bruge endnu flere kræfter på snævre reorganiseringer og nye bogstavkombinationer; det, der kan samle os, er at opbygge en bred revolutionær enhed på tværs af partiskel.

I stedet for blindt at ville samles må vi tage diskussionen om, hvad er det, vi vil samles om? I stedet for at stirre os blinde på at ville rykke, må vi tale om hvor er det, vi vil rykke hen?

I KP hedder det sig, at der kun er historiske uenigheder og »luksus«-uenigheder partierne imellem.

Uenigheder man ikke kan tillade sig at lade komme i vejen, når kræfterne er så få. At i de daglige kampe er vi helt enige. Vi mener, det er godt og vigtigt, at vi er enige og kan kæmpe sammen. Men det kan vi med mange gode kræfter. Det har altid været kommunisternes metode at lave enhedsarbejde i de dagsaktuelle kampe med alle, der kunne enes om den aktuelle parole. Men vi må som kommunister også hele tiden huske det revolutionære perspektiv. For at samles i et kommunistisk parti må vi kunne enes om mere om de dagsaktuelle spørgsmål. Der må vi være enige om strategien for at nå frem til revolutionen.

For er de nu også så luksuriøse, de uenigheder? Hvad med når det kommer til spørgsmålene om, hvordan vi nedbryder statsmagten og får fratvunget voldsmonopolet dets magt? Hvad med når det kommer til spørgsmålet om socialisme i Danmark, og hvordan den skal se ud? Det er principielle og afgørende spørgsmål, som det kommunistiske parti må have klare svar på – og ikke udskyde til en uvis fremtid. For dets handlinger afhænger af svarene.

Ja, vi står ideologisk splittede og mange af os også uafklarede. Det løser vi ikke ved at diskutere organisering, det løser vi ved at diskutere politik.

Efterskrift

Siden vi skrev dette indlæg, er det kun blevet mere tydeligt at der er brug for ideologisk enhed i den kommunistiske bevægelse og for et stærkt kommunistisk parti. Det har været et hårdt år i klassekampen. Arbejdskraftreserven har oplevet tæv, trusler og repressalier, Danmark er fortsat krigsførende, og Folketinget har besluttet at indkøbe krigsfly for milliarder. De tilkæmpede rettigheder bliver tilbagerullet en efter en af den nyliberale regering og EU.

Der mangler kommunister i bevægelserne. Vi mærker det i sær i den sociale bevægelse, der blev svigtet af Enhedslisten, vi mærker det i kvindebevægelsen, der bliver ført på afveje af borgerlige feminister, vi mærker det i fredsbevægelsen, og vi mærker det i fagbevægelsen, hvor vi står chanceløse over for fagtoppens åbenlyse forsvar for borgerskabets interesser.

Og vi er frustrerede. Alle i den kommunistiske bevægelse. Vi er splittede, og vi længes efter et stort og stærkt parti. Men vi beder jer indtrængende – især jer kommunister i KPID og KP – om ikke at bruge alle kræfter på reorganiseringer, der ikke får os tættere på ideologisk, politisk eller organisatorisk enhed, men som tværtimod splitter os endnu mere. Vi mener, at de sidste mange års erfaringer med sammenlægningsprocesser med al tydelighed har vist, at ideen om at sammenlægningsprocesser straks vil føre til et kommunistisk masseparti er – omend besnærende – illusorisk. Vi, der var med i DKP/ML dengang, begik fejl da vi forsøgte at lægge DKP/ML og KPID sammen. Lad os lære af dem i stedet for at gentage dem.

Vi beder jer indtrængende om – sammen med alle os andre – at bruge vores sparsomme kræfter på at gå ind i bevægelserne, på at tale sammen i hele den kommunistiske bevægelse om hvilke politiske kampe vi skal tage og hvordan. Og også på – ved siden af bevægelsesarbejdet – at diskutere revolution og socialisme i Danmark. Lad os begejstres sammen over de store muligheder, kampen for socialisme vil bringe os. Lad vores meninger brydes åbent og kammeratligt. Sådant skaber vi samling. Sådant skaber vi politisk enhed, og sådant skaber vi en revolutionær bevægelse i Danmark.

Skub i 2018:

April: Deadline 5. april. Udkommer 19. april

August: Deadline 2. august. Udkommer 15. august

November: Deadline 1. november. Udkommer 15. november

Udgivelsesdatoen er den dag, bladet forventes leveret fra trykkeriet. Der vil gå nogle dage, inden bladet er abonnenterne i hænde.

Manuskripter til SKUB

modtages gerne på papir, men helst i digital form – tekster i et tekstbehandlingsformat (Word eller WordPerfect, *ikke* pdf eller billedfil), billeder i gængse billedformater og i en passende høj opløsning (filstørrelse mindst 100 KB). Tekst og billeder fremsendes som selvstændige filer, *ikke* integrerede i samme dokument. Begge dele kan mailes til redaktørens e-adresse hedin@c.dk.

På forhånd tak.

Red.

Anmeldelse af »Kommunistisk Politik - ENHED OG KAMP«, nr. 1, november 2017

Vort søsterparti APK (Arbejderpartiet Kommunisterne) har indstillet udgivelsen af sit månedsblad *Kommunistisk Politik* og lancerer til gengæld det teoretiske tidsskrift *Kommunistisk Politik - ENHED OG KAMP*. Det første nummer kom i november og har naturligt nok temaet **100-året for Oktoberrevolutionen og dens betydning i dag**.

Tidsskriftet er på godt 60 sider og indeholder primært artikler fra det internationale tidsskrift *Unity & Struggle* (Enhed og kamp), som udgives af CIPOML (Den internationale konference af marxistisk-leninistiske partier og organisationer), som APK er medlem af.

Jeg kender ikke de nøjere årsager til overgangen fra månedsudgivelse til kvartalsditto, men porto er jo nok en af dem. Derudover har APK nogle velfungerende hjemmesider, nemlig *kpnet.dk* og *apk2000.dk*. Prisen for tidsskriftet er 60 kr. i løssalg (APK har butikker i København, Århus og Odense) og 325 kr. for et årsabonnement, der så er på 4 numre.

Det aktuelle nummer indeholder artikler fra Burkina Faso, Den Dominikanske Republik, Ecuador, Frankrig, Spanien og Tyrkiet. Det er artikler, der på en jævn til udmærket måde behandler sider af Oktoberrevolutionen og dennes betydning, men forbindelserne til eller overvejelserne omkring betydningen for kommunistisk politik i dag er næsten fuldstændig fraværende. Der er selvfølgelig sætninger som »det gælder også i dag«, f.eks. omkring nationalitetspolitik. Men der er i *den* artikel *ingen* overvejelser om eller fremlæggelse af, hvilken politik det pågældende parti har på området. Det var skuffende for mig, og det giver en del tomgang i læsningen.

Der er selvfølgelig nogle behagelige genopfriskninger, og der er en klar afvisning af de mange forsøg fra mange sider på at nedgøre eller helt afvise Oktoberrevolutionens positive virkninger for befolkningerne i Rusland / Sovjet og alle andre steder i Verden.

Oktoberrevolutionens betydning for kvindernes frigørelse

Denne artikel er skrevet af APK's »forkvinde« Dorte Grenaa, og det er klart den bedste i tidsskriftet. Den giver en grundig, faktuel og inspirerende oversigt over de mangeartede, voldsomme og hurtige forbedringer, der blev øst ud over den russiske / sovjetiske befolkning, der af samme grund bakkede op om »regimet« og følte sig frie og lige og som mennesker. Læseren bliver helt forpustet over revolutionens »reform-amok«, og artiklen giver et klart billede af et undertrykkende samfund, hvor der bliver vendt op og ned på alt – til ensidig gavn for det store befolkningsflertal.

Om DKP og APK

Sidste artikel i tidsskriftet er skrevet af APK's nestor Klaus Riis om »arbejderrevolutionens mulighed og nødvendighed«. Heri er væsentlige betragtninger over tingenes tilstand i Danmark i dag – og de ligger os ikke så fjernt. Eneste virkelige problem os imellem er APK's opfattelse af vores 76-programs »antimonopolistiske demokrati«, der i artiklen ses som en opgivelse af

Et par udgivelser fra APK's forlag Oktober. Det ene af forsidebillederne giver sig selv; det andet er en sovjetisk plakate med teksten »Ned med køkkenslaveriet! Lad den nye hverdag komme til!«

revolutionen (= væbnet revolution).

Jeg oplevede også på APK's novemberkonference, at der er denne misforståelse af vores opfattelse af det antimonopolistiske demokrati. Hvordan KPID og nu KP ser på denne sag, ved jeg ikke. Måske passer APK's analyse bedre til disse partiers opfattelse af det antimonopolistiske demokrati. Men der er helt klart et behov for, at DKP og APK taler sammen om disse ting.

Et andet relevant spørgsmål er bestemmelsen af arbejderklassen. Det fremgår ikke af Klaus Riis' artikel om arbejderrevolutionen, hvem der opfattes som arbejderklassen. Også dette er et spørgsmål, vi bør diskutere sammen. Jeg aner en mulighed for en marxisme-konference!

Birgit Unnerup

Announce:

8 dage i Moskva og Skt. Petersborg, maj 2018

Pensionisternes Kulturforening af 1965 organiserer i samarbejde med Akademisk Rejsebureau en 8 dages rejse til Moskva og Skt. Petersborg den 8.-18. maj 2018, bl.a. med deltagelse i festlighederne omkring årsdagen for sejren over fascismen.

Der er p.t. tilmeldt ca. 20 medlemmer af klubben og 3 ikke-medlemmer, og der er stadig plads til flere. Prisen er 10.995 kr. og inkluderer fly t/r, 3 overnatninger i dobbeltværelse i Moskva og 4 i Skt. Petersborg, morgenmad og frokost alle dage. Forfat-

ter og Ruslandskender Jens Jørgen Nielsen er rejseleder.

Vil du med på rejsen og snuse til de nye tider i Rusland? Mulighed for at tale med russiske kommunister og se forskellige seværdigheder.

Tilmelding på www.akademiskrejsebureau.dk/privat-gruppe-rejse-til-moskva-og-skt-petersborg?ppassword=jjn

Ved online tilmelding skal der betales 3.000 kr. i depositum inden 19/1, resten senere.

Rejsेमøde: mandag den 15. januar 2018, kl. 16-18 på restaurant Rusland, Teglgårdsstræde 5, København K, hvor der kan fås oplysninger om rejsen og stilles spørgsmål.

Pensionisternes Kulturforening af 1965

Der indkaldes hermed til:

Ordinær generalforsamling

Fredag den 26. januar 2018 kl. 12.00 hos 3F BJMF, Mølle Alle 26, Valby.

Dagsorden:

1. Valg af dirigent og referent.
2. Valg af 2 stemmetællere.
3. Bestyrelsens beretning.
4. Regnskab.
5. Indkomne forslag.
6. Valg af formand for to år.
7. Valg af 2 bestyrelsesmedlemmer for to år.
8. Valg af 2 bestyrelsessuppleanter for et år.
9. Valg af 2 bilagskontrollanter for et år.
10. Valg af 2 bilagskontrollantsuppleanter for et år.

Ifølge vedtægternes § 3 skal indkomne forslag, der ønskes behandlet på generalforsamlingen under punkt 5 på dagsordenen, være bestyrelsen skriftligt i hænde senest 8 dage før generalforsamlingen. Forslag kan afleveres til bestyrelsen på onsdagsmøderne eller sendes til formanden Anders Kristensen, Mjølnerparken 50, 2.tv., 2200 København N. eller pr. mail til a@kristensen.mail.dk eller sms på 23 69 07 80.

Husk: For at deltage i generalforsamlingen skal du have betalt medlemskontingent 200 kr. for 2018. Det kan ske til Hanne Frisk på møderne eller på netbank til:

Danske Bank reg.nr. **1551 konto 00 11 24 09 33.**

*Kammeratlig hilsen
Bestyrelsen*

Vinter- og forårsprogram for Pensionisternes Kulturforening af 1965, se side 28

Forsamlede til Fredsfestival i Aarhus d. 7. oktober 2017 udtaler:

Vi er vidne til en voldsom oprustning i Danmark såvel som på verdensplan. Denne militarisering skaber ikke fred, men forbereder krig.

Regeringen fremlægger i næste uge et forslag til nyt forsvarsforlig, hvor militæret på baggrund af NATO's krav skal have et »substantielt løft« og i særlig grad opruste Østersøen vendt mod Rusland. Der skal skaffes penge til de nye F35 bombefly, Danmark skal oprette en NATO-udrykningsstyrke på 4.000 mand, der kan sættes ind i Baltikum, og de danske fregatter skal bevæbnes med Tomahawk missiler. Danmark deltager stadig i krigshandlinger i Syrien – og regeringen har netop meddelt, at Danmark følger Trump og sender flere soldater til Afghanistan. Januar 2018 sendes danske soldater og kampfly til Estland.

Den lange række af oprustningsinitiativer er ikke udtryk for »et forsvar mod en trussel«, men puster til ilden. De er forberedelser til angrebskrig og provokationer og udgør en trussel om nye krige. Krige, der kun skaber død og ødelæggelse, og ingen steder har skabt demokrati eller forbedringer for befolkningen.

Bliver krig med Rusland til virkelighed kan Europa igen blive krigsskueplads. Det oprustede Norden kan blive et bombemål.

Krig er en trussel mod befolkningen i alle de berørte lande – og også den økonomiske milliardregning til oprustningen vil blive betalt af den almindelige befolkning og betyde nye sociale nedskæringer.

Vi siger: Stop NATO's militarisering af Danmark og Norden, NATO's oprustning og krigstrusler – det er først og frem-

mest her truslen mod freden ligger.

Vi advarer også om, at udviklingen af en EU-hær tager hurtigt fart. Ambitionen er at gøre EU til en ny militaristisk stormagt, der vil udgøre endnu en trussel mod freden.

Vi afviser de fjendebilleder, der omskriver virkeligheden med det formål at få opbakning til aggression og nye krige. Støt i stedet øget freds- og konfliktløsning og forskning.

Vi siger: Stop købet af nye kampfly, der flytter milliarder fra velfærd til krig og våbenindustri og vil blive brugt i nye krige. Vi siger nej til krigstruslerne.

Med truslen om at udslette Nordkorea og slippe atombombens kræfter løs overskrider Trump enhver grænse. Danmark må reagere officielt og sige fra. Det er nu der må protesteres. Og angriber USA Nordkorea – eller et hvilket som helst andet land - må der straks organiseres demonstrationer.

Atomvåben er et våben der kan skabe total ødelæggelse. Trusler om brug af atomvåben må stoppes – og atomvåben bør helt afskaffes og forbydes.

Danmark bør underskrive FN's forbud mod atomvåben. Krig stopper ikke terror, men skaber mere terror – også i Europa.

Hele Norden opbygges af NATO som en militariseret zone - selvom hverken Sverige eller Finland er NATO-medlemmer. Vi støtter samarbejdet i de nordiske lande for at stoppe denne udvikling og for et neutralt Norden udenfor militæralliancerne.

En fredelig udenrigspolitik er i flertallets interesse, nationalt såvel som internationalt – også sikkerhedspolitisk. Vi opfordrer alle til at sige fra overfor krigspolitikken.

**Træk soldaterne hjem – stop dansk krigsdeltagelse!
Stop for krigsforberedelser og krigsbudgetter – Stop for nye krige!**

Landskampagnen mod køb af nye kampfly - København udtaler:

Stop en ny milliard-skandale, betalt af skatteydernes penge - før det er for sent

To nyligt udgivne rapporter sætter store spørgsmålstegn ved økonomien for købet af F-35.

Rigsrevisionen har d. 12.10 offentliggjort *Forsvarsministeriets beslutningsgrundlag for køb af 27 F-35 kampfly*. Af statsrevisorernes bemærkninger fremgår bl.a., at de »finder, at Forsvarsministeriet har en meget optimistisk vurdering af, hvor mange flyvetimer pr. kampfly man kan forudsætte. Danmark forudsætter således et gennemsnitligt antal flyvetimer pr. kampfly, som er højere end i fx Norge og Holland.«

Det betyder at de samlede levetidsomkostninger kan blive langt højere end de estimerede 66 milliarder. Dertil kommer, som rapporten også påpeger, at støjomkostningerne kun i be-

grænset omfang er medtaget, og at reparation og vedligeholdelse skal klares af et globalt koncept, som kun er i sin første udviklingsfase.

Den amerikanske rigsrevision har i oktober ligeledes udgivet sin rapport over udviklingen af F-35 programmet. Den afslører kæmpestore svigt for vedligeholdelse og lange forsinkelser i leveringen af reservedele.

Om kort tid er det planen af kampfly-kontoret skal fremlægge aktstykket for Folketingets Finansudvalg med den samlede pris og den nærmere finansiering for det danske køb af F-35A.

Men de 2 ovenstående rapporter viser med al tydelighed, at beslutningen 9. juni 2016 om køb af 27 F-35 kampfly blev foretaget på et misvisende grundlag.

Beslutningen om køb af F-35 kampfly må tages op igen.

Vi vil have den længe savnede offentlige debat om købet af kampfly, før der er skrevet under på en kontrakt.

2. november 2017

Nej tak til nye kampfly – København

Plakatkonkurrence:**Flere på Solidaritetsbrigade i Cuba. Vind 2500 kr.**

Plakaten skal få danskere til at tage med på solidaritetsbrigade til Cuba. Forslag afleveres senest 1. marts 2018 – vinderen udvælges den 17. marts.

Dansk-Cubansk Forening udskriver en plakatkonkurrence, og alle interesserede tegnere og grafikere opfordres til at deltage og indlevere bidrag/forslag.

Vinderbidraget præmieres med 2500 kroner.

Målet med plakatkonkurrencen er at få produceret en plakat, der kan kommunikere foreningens invitation om at tage på solidaritetsbrigade i Cuba. Kort sagt: Plakaten skal få danskere til at tage med på solidaritetsbrigade til Cuba.

Der er tre solidaritetsbrigader til Cuba hvert år: Vinterbrigade, 1. maj-brigade og Sommerbrigade. Programmet har tre elementer: solidaritetsarbejde, samfundsmæssige undersøgelser og ferie + samvær med cubanere og Cuba-venner fra andre lande.

Man kan finde en mere udførlig beskrivelse af det at være på brigade på hjemmesiden: www.cubavenner.dk

Dansk-Cubansk Forening ønsker, at disse syv »stikord« tænktes ind i plakaten udtryk:

- 1: Cuba
- 2: Solidaritet
- 3: Arbejde i landbrug eller byggeri
- 4: Virksomhedsbesøg/institutionsbesøg
- 5: Dans og strand
- 6: Ungdom
- 7: Venskab Danmark-Cuba.

Praktisk:

Plakaten ventes trykt i størrelsen A3 og eventuelt større. Men plakaten – eller en del af den – skal også kunne bruges på

Til de deltagende plakatkunstnere: Lad jer ikke begrænse af dette billede... men måske inspirere. Det viser to brigadister på markarbejde med en ung cubaner. – Foto: Martin Østerlin/Svensk-Kubansk Forening

postkort eller flyers.

Forslag kan være i fuld-farve og kan afleveres elektronisk eller fysisk

Sidste frist for aflevering er 1. marts 2018.

Vinderplakaten udvælges ved Dansk-Cubansk Forenings generalforsamling lørdag den 17. marts 2018.

Den fulde ejendomsret til vinderplakaten overgår til Dansk-Cubansk Forening når præmiesummen er betalt.

Hvis Dansk-Cubansk Forening ønsker at anvende andre end vinderplakaten, kan der udvælges anden- og tredjepladser som præmieres med hhv. 1000 kr. og 500 kr.

Er der tvivl om noget, kan man skrive til post@cubavenner.dk

Vinderne i Dansk-Cubansk Forenings lotteri 2017

Rejsegavekort værdi 16.000 kr.: - nr. 4271.

Legendario-rom Anejo 9 år: - nr. 0392 + 0897.

Legendario-rom Elixir 7 år: - nr. 1114 + 1316.

Legendario-rom Anejo Blanco 5 år: - nr. 0232 + 2384.

Havana Club rom 7 år: - nr. 0784 + 1582 + 4220 + 4867 + 5883 + 7106.

Ny bog: 111 steder i Havanna, som du skal se: - nr. 0971 + 5466 + 6971.

2 stk. cubacigarer: - nr. 2055 + 4637 + 6397 + 6811 + 7510.

Bog: Cuba - USA. 50 års blokade skiller stadig: - nr. 2068 + 3334 + 3585 + 7584 + 7874.

Che-buste: - nr. 0388 + 1247 + 1765 + 2041 + 2846 + 4020 + 4830 + 5292 + 6584 + 6774.

Bog: Frihedskæmperen Che Guevara: - nr. 0225 + 0785 + 1863 + 1946 + 3023 + 4599 + 5223 + 6358 + 7433 + 7580.

HVIS DU HAR VUNDET, SKAL DU kontakte Dansk-Cubansk Forening senest 1. februar 2018. Uafhentede gevinster tilfalder derefter Dansk-Cubansk Forening.

Mail til: post@cubavenner.dk.

Ring: 38 10 15 50 (onsdage kl. 17 -19)

Skriv til Dansk-Cubansk Forening, Høffdingsvej 10, 2500 Valby. (vedlæg vinderloddet og husk at skrive navn og adresse)

Sofokles i Ørestaden

Det folkelige og demokratiske liv er betingelsen for, at vi fostrer forfattere og kunstnere med en kritisk indstilling over for forholdene, og som ikke lader sig »købe« af det bestående. Vi må aflive den påstand, at folket ikke ønsker at udvikle sig kulturelt og åndeligt.

Af Lars Ulrik Thomsen

Det græske teater i antikken har altid fascineret mig. Hvis skuespilleren står det rigtige sted på scenen, kan alle i amfiteateret høre de replikker der bliver sagt. Stykkernes opbygning var underlagt strenge regler og udviklede sig til en blivende form omkring 500 år f.v.t.

De græske skuespilforfattere evnede kunsten at samle nationen om helt fundamentale spørgsmål. Det var dialektikkens kunst: Ved at afdække modsætningerne kom sandheden til syne. Det gjaldt individet over for slægten, tradition over for fornyelse, autokratiet over for demokratiet osv. Det er spørgsmål som er lige så vigtige i dag, og derfor bør vi også blive ved med at hente inspiration i antikken.

Denne tanke er ikke ny, og dansk åndsliv har en fin tradition for at oversætte og bearbejde antikkens værker. Det, som er interessant ved den græske skuespilkunst, er dens evne til at gøre et psykologisk drama vedkommende for tilskuerne, fordi der undervejs sker afgørende omslag i hovedpersonens liv i form af en forvandling til det modsatte, enten i social status

eller mellem liv og død.

Denne proces kaldes for *katarsis*, som kommer af at tilskuerne føler sig rensede eller lutrede ved at overvære dramaet. Det gjorde at den enkelte borger bedre var i stand til at forholde sig til datidens store spørgsmål i det græske demokrati.

Problemet, som jeg ser det, er at denne indstilling ikke kommer til udtryk i nutidens film og TV-serier, som fuldstændig dominerer markedet. Nutidens dramatik i de elektroniske medier er skåret efter en ganske bestemt og velkendt læst.

Hovedpersonen skal være enkel at identificere sig med eller »se op til«. Det er i langt de fleste tilfælde det patriarkalske mønster der dyrkes. Det gælder den enlige far, der kommer til byen og ender som en driftig handelsmand. Det gælder fabrikanten, der må se sit livsværk truet af udviklingen, fordi han ikke formår at omstille sig.

Formålet med disse slægtssagaer er ikke at gøre seerne klogere eller mere afklarede om samfundsforholdene, men udelukkende at inddrage dem i det borgerlige samfunds karriere- og livsdrømme. Dermed mister skuespillet sin katarsis – sin rensende effekt og bliver til ren underholdning. Her er det vigtigt at fremhæve den danske dramatiske tradition med forfattere som Kjeld Abell og Ernst Bruun Olsen.

Kjeld Abell skabte nogle centrale værker i slutningen af 1930'erne og umiddelbart efter krigen, som fik stor indflydelse på holdningen til demokrati og national selvstændighed. Han

Et græsk teater – her i Taormina på Sicilien, som i oldtiden var en græsk koloni.

fornye det danske teater med en meget eksperimenterende stil. Han er mest kendt for stykket *Melodien der blev væk* fra 1935, med indlagte viser af Sven Møller Kristensen som *Sangen om Larsen* med den kendte sætning »Det sku' vær' så godt, og så' det faktisk skidt«.

Der er en fin pointe i sangens sidste vers, hvor det hedder:

»Han havde tænkt sig så mangt og så meget
men overalt var der altså hejst op.
Og sådan går det for alle de Larsner,
som man aldrig ka' få til at vågne op.
Det sku' vær' så godt men nu' det faktisk skidt.«

Ernst Bruun Olsen var en af 1960'ernes mest anerkendte dramatikere, f.eks. med *Teenagerlove* fra 1962. Stykket bygger på en kritik af underholdningsindustriens magt i velfærdssamfundet.

Jeg så *Teenagerlove* på Det kgl. Teater og det gjorde et dybt indtryk på mig. Det at Billy Jack svigter sin ungdomskæreste Maggie til fordel for Plastic-Smith's datter var næsten ubærligt. Maggie havde ofret alt for at Billy Jack kunne komme frem i rampelyset, og så kasserede han hende som man kasserer en gammel frakke!

Musicalen er en direkte og yderst moderne anklage mod det samfund, der af økonomiske grunde sætter underholdningsindustrien og tyrannisk fordømmelse af folket i system. Stykket er en bidende satire på popmusikken og succesmentaliteten hos vor tids glansverden, hvor død og ensomhed lurar bag den alkoholiserede og reklamebedøvende overflade.

Det blev rammende sagt af hovedpersonen Billy Jack i stykket, i en fortrolig samtale med Plastic-Smith: »I industrimænd I har brug for et fordummet folk! – vi skaber det«.

I varesamfundet er alt til salg, og det mest varige er de blinkende neonreklamer med deres korte og hidsige glimt: »Oma er bedst!«

Hvorfor er der sket denne forvandling af dramatikken? Det er der fordi ejendomsforholdene er forandrede. I dag handles der med værdier på tværs af grænserne, og magten over dem samles på færre og færre hænder, der ikke føler sig bundet af nationale hensyn.

Fra at være en rimelig selvstændig nation blev vi i slutningen af det forrige århundrede forvandlet til, at være en del af det store grænseløse »Matadorspil«. De nye normer gælder også for kulturlivet, hvor ledelsen rekrutteres fra de store koncerners chefkontorer.

Her opdrages de til at se på kulturen som en vare der skal afsættes. Skaber den ikke omsætning, har den ingen interesse og betragtes som overflødig. Denne indstilling gælder ikke kun for den dramatiske kunst, men for hele kulturlivet som tvinges ind under de samme betingelser.

Hvordan kan der skabes forandring i kulturlivet i Danmark? Her kan det være gavnligt at se på den historiske parallel i det antikke Grækenland. I *Den græske tanke* beskriver Otto Gelsted, hvordan opløsningstendenserne lurar under den magtfulde overflade i datidens Athen:

»Under Perikles' førerskab nåede Athen i midten af det 5. århundrede sin største magtudfoldelse som hersker i en kreds af forbundsstater, der omfattede hele det ægæiske hav. Sideordnet med den politiske magtudfoldelse gik en åndelig med en tragediedigter som Sofokles, en billedhugger som Fidias, en arkitekt som skabte Parthenon.

Vi kan i Søren Kierkegaards bog om Sokrates finde en skildring af datidens Athen, hvori både blomstringen og det lurende forfald finder udtryk. Alt samler sig i Athen, rigdom, luksus, yppighed kunst, videnskab, letsind, livsnydelse, og der hvor ådslet er vil gribbene samles.

Der udfoldede sig et af de brillianteste skuespil man i åndelig henseende kan tænke sig, men livets hjerte banker uroligt på en måde der tyder på, at opløsningens time er nær.«

Disse tendenser kan vi også genfinde i nutidens Danmark, og det betyder ingenlunde at vi blot skal affinde os med forholdene. Det må vække til en folkelig debat om vores kulturliv og hvordan vi ønsker det skal være.

Hvis det kunne lykkes kunstnere og forfattere at komme igennem med deres værker i 1930'ernes polariserede samfund, må det også kunne lykkes i dag. Det folkelige og demokratiske liv er betingelsen for, at vi forstrer forfattere og kunstnere med en kritisk indstilling over for forholdene, og som ikke lader sig »købe« af det bestående.

Vi må aflive den påstand at folket ikke ønsker at udvikle sig kulturelt og åndeligt. Det er en myte som er skabt for at fremme den fordømmelse Billy Jack omtalte i *Teenagerlove*. Vi må lære af de erfaringer der blev gjort i det 20. århundrede med dramatikere som Bertolt Brecht, der byggede på den klassiske tradition tilbage fra antikkens teater. F. eks. bearbejdede han Sofokles' *Antigone* i en udgave som var præget af opgøret med den tyske nazisme.

Det er glædeligt at se hvordan denne tradition lever videre og bliver brugt også i nutidens teater. *Antigone* er måske Sofokles' mest kendte stykke fuld af dybde og intensitet. I korets afsluttende replik samles essensen i den græske tænkning:

»Det meste af vor lykke, vort held er forstand
og besindig respekt for det eviges lov.
De hovmodiges vældige ord får en straf
der i vælde er værre og lærer dem sent
når de ældes, måske at tænke sig om.«

Nej er ikke nok!

Bog anmeldelse af Terkild Marker

Naomi Klein har skrevet en ny bog, som er udkommet i dansk oversættelse i år.

På dansk hedder bogen *Nej er ikke nok; modstand mod Trump og højrepopulismens chokpolitik*. På engelsk har bogen titlen »No Is Not Enough – Resisting Trump’s Shock Politics and Winning the World We Need«. Er der nogen, der erindrer sig slutordene i det kommunistiske manifest? »Lad kun de herskende klasser frygte en kommunistisk revolution. Ved den har proletarerne kun deres lænker at miste. De har en verden at vinde.« For mig at se, så har bogtitlen på engelsk præcis det indhold. Og det har bogen også.

Bogen er stort set én lang opremsning af forfærdeligheder – et katalog over uhyrligheder og væmmeligheder – helt som hendes tidligere bøger. Men et sted i bogen støder man på overskriften »Da Argentina sagde nej«. I 2002 blev Argentina erklæret i undtagelsestilstand. Præsidenten gik på fjernsynet og beordrede folk til at holde sig i ro og blive hjemme. Det blev opfattet som optakten til et militærkup. I stedet for at adlyde præsidenten gik befolkningen massivt ud på gaderne og protesterede. Mere end 20 mennesker blev dræbt i forsøget på at få demonstrationerne opløst. Det endte med at undtagelsestilstanden blev afblæst og præsidenten gik af.

Naomi Klein mener tydeligvis, at det er dét, der skal til. Og hun har ret. Det er præcis det, der skal til. Der blev faktisk oprettet sovjetter (altså råd), som blev kaldt *assembleas barriales* (naboforsamlinger). De overtog aldrig magten i Argentina, men de var der.

Naomi Kleins nye bog er velskrevet og sympatisk. Jeg har ikke fundet noget indholdsmæssigt, jeg kan bebrejde Naomi Klein. Og jeg har fundet dynger af rammende passager, som jeg med største fornøjelse ville have citeret, hvis jeg ellers havde haft pladsen til det. Men lad mig tage et enkelt:

Naomi Klein: Da Berlinmuren faldt i 1989 blev tolket som startskuddet til en global kampagne. Nu, hvor socialismen er på tilbagetog, var der tilsyneladende ikke længere nogen grund til at bløde kapitalismen op, så den lettere gled ned. Som Margaret Thatcher så berømt erklærede: »Der findes ikke noget alternativ«. (Side 97)

Naomi Klein mener, at det er vores ansvar at bevise, at der er et alternativ. Og hun har ret.

Små betænkeligheder

Naomi Klein siger alle de ting, vi godt ved og som vi elsker at se på tryk. Men vi får også en række små historier om handlinger og holdninger. Mange af disse historier er konkrete understregninger af abstrakte sandheder. Et problem for den revolutionære bevægelse er, at vi i mange situationer er endt med kun at komme med abstrakte proklamationer, som vel er sande, men som den uforberedte ikke har en chance for at afkode.

Oversættelsen er jævn og uden væsentlige fejl så vidt jeg kan

bedømme uden at have den engelsksprogede original til rådighed. Den har dog sine svagheder. Jeg har fundet flere steder, hvor der ikke bruges et ideomatisk korrekt dansk; det engelsksprogede forlæg skinner igennem. Og jeg har set et par tilfælde, hvor

valget af verbum kunne have været bedre. Der er et sted, hvor oversætteren har valgt »gøre«, hvor han måske burde have valgt »gennemføre«.

Og så er der et sted (side 109), hvor vi får noget at vide om en minimumsløn på 15\$ i timen. Hvad betyder dét? Der burde der have været en fodnote, som forklarede, hvad dén mindsteløn ville være under danske forhold. Vekselkursen mellem dollar og krone er ikke relevant. Det ville være nødvendigt at se på, hvad arbejderfamilien måtte betale for deres daglige fornødenheder for at kunne sammenligne med hvad tilsvarende danske arbejdere må betale for deres livsfornødenheder.

Der er kulturelle referencer, som jeg ikke kender noget til. *The Apprentice* lader til at være en TV-serie, som jeg muligvis genkender navnet på, men som jeg ikke kender noget til. Burde oversætteren ikke have produceret en fodnote om sådan noget?

Kort produktionstid

Jeg greb den nye bog i den ene hånd og den forrige bog *Intet bliver som før* i den anden hånd. Løseligt anslået vil jeg sige, at den nye bog kun vejer omkring en trediedel af hvad den forrige bog vejede.

Naomi Klein skriver selv, at hun forud for sine tidligere bøger brugte fem-seks år på at gennemarbejde bogens emne. Resultatet blev tunge bøger. Den nye bog er skrevet i løbet af få måneder, fordi den nødvendige udforskning allerede var sket under forberedelsen af de tidligere bøger. (Side 18)

Konklusion

Bogen giver gode grunde til at ønske kapitalismen afskaffet. Der bliver beskrevet mange ubehagelige eksempler på, hvordan den nuværende særlig ubehagelige form for kapitalisme optræder.

Naomi Kleins svar på dette problem er de folkelige bevægelser og den folkelig modstand. Men det er ikke nok at protestere.

Naomi Klein: [D]et at sige nej til en dårlig idé eller en dårlig aktør [er] ganske enkelt ikke ... nok. Selv det mest højlydte nej er nødt til at blive fulgt op af et dristigt og fremadskuende ja – en plan for fremtiden, der er troværdig og engagerende nok til, at rigtig mange mennesker vil kæmpe for at få den gennemført, uanset hvilke chok og skræmmetaktikker de kommer ud for på deres vej derhen. (Side 19)

En ren parlamentarisk løsning er heller ikke nok. At holde sig i ro mellem valgene og så pludselig råbe op under en valgkamp duer ikke.

Naomi Klein: Det betyder, at det at besejre det gryende pseudo-populistiske højre ikke blot er et spørgsmål om valgstrategi og ikke kun handler om at finde de rette kandidater. Det handler om at være villig til at gå ind i en ideologisk kamp – under og endnu vigtigere imellem valgene – som vil udfordre det nedbrydende dybt splittede, rigdomsdyrkende verdenssyn, som er årsagen til dette tilbageslag. (Side 138 nederst)

Naomi Klein: *Nej er ikke nok: Modstand mod Trump og højrepopulismens chokpolitik*; Forlaget Klim 2017. 304 sider. Pris: 300 kroner. Oversat af Steen Fiil.

Af samme forfatter på dansk:

Naomi Klein: *No Logo: ...*; Forlaget Klim 2001. ISBN 9788779554469.

Naomi Klein: *Chokdoktrinen: Katastrofekapitalismens opkomst*; Forlaget Klim 2008; 667 sider, hæftet. ISBN 9788779556402. Pris 349,95.

Naomi Klein: *Intet bliver som før: Kapitalisme vs klima*; Forlaget Klim 2014. 530 sider + 34 siders stikordsregister. Oversat af Steen Fiil.

Forlaget Populi

Som et led i udgivelserne fra Forlaget Populi foreligger der nu en oversigt over bogprogrammet i 2018:

1. *Hammer eller Ambolt?*

Bogen beskriver de internationale/nationale sammenhænge og den månedlange strejke i Randers i 1922. Var dansk storkapital, med H.N. Andersen i spidsen, bange for at generalstrejken i Randers var begyndelsen til en revolution? Var det derfor, regeringen slog hårdt ned ved at sætte byen i undtagelsestilstand?

Bogen udkom den 1.1. 2018.

2. *Revolution og kontrarevolution* med undertitlen »Arbejderbevægelsens historie fra 1980 og fremefter«.

Ib Nørlands bøger i 2 bind fra 1976 *Det knager i samfundets fuger og bånd* dækker arbejderbevægelsens historie fra 1870'erne til 1980. De næste 50 år er mindst lige så interessante, fordi det er en tid hvor der sker store forandringer i produktivkræfterne. Det er et paradoks, at den nye teknologi kom til at betyde et skifte fra revolution til reaktion, fra progressive bevægelser til en vækst i højrepopulisme og nyfascisme. De ca. 50 år, som bogen dækker, er kendetegnet ved en vækst i internationale krige og et sammenbrud for socialismen i Sovjetunionen og Østeuropa.

Bogen forventes at udkomme i august 2018.

3. *Tiden råber på anti-fascisme!* med undertitlen »Et uddrag af kendte danske og europæiske forfattere fra 1930'erne«.

I tidligere udgivelser har jeg beskæftiget mig indgående med forskellige forfattere fra mange lande. I denne bog vil jeg koncentrere mig om forfattere, der har en særlig forbindelse til kampen mod fascismen. Med nutidens vækst i højrepopulismen og nyfascisme er det en vigtig tradition at videreføre.

Bogen forventes at udkomme i november 2018.

Pressemeddelelse

Vinter- og forårsprogram 2018

(foreløbigt)

PENSIONISTERNES KULTURFORENING AF 1965

12. januar:

Sæsonstart med nytårskur og summemøde, sange og små historier.

19. januar:

Velfærd i skred. Oplæg ved journalist Ulla Rosenvold på Arbejderen.

26. januar:

Ordinær generalforsamling.

2. februar:

Forfatteren Klaus Haase fortæller om sin nye bog: Da stress og kærlighed og paparazzi kom til Udkantsdanmark.

9. februar:

Skipperlabskovs. Pris 75 som betales til Hanne Frisk ved tilmelding senest en uge før.

16. februar:

Rusland i dag ved Jens Jørgen Nielsen som optakt til foreningens store Røde Ruslandsrejse i maj. Afventer bekræftelse.

23. februar:

Præsentation af bogen *Papirtigeren* ved forfatteren Henrik Hedin, formand for DKP.

2. marts:

Lene Bille spiller op til røde og glade sange.

9. marts:

Enhedslistens ældrepolitik. Oplæg ved Stine Brix, MF for Enhedslisten.

16. marts:

København fra kongernes by til arbejdernes by ved byhistoriker Allan Mylius Thomsen. Afventer bekræftelse.

23. marts:

Forårsafslutning med det store kolde bord. Pris 100 kr. som betales til Hanne Frisk ved tilmelding seneste en uge før.

Møderne afholdes **kl. 11.30-14.00 hos 3F Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening i København, Mølle Alle 26, Valby**. Nye interesserede medlemmer kan deltage på prøve op til to gange mod en betaling på 20 kr. pr. gang. Medlemskontingent udgør 200 kr. årligt og 100 kr. halvårligt. Yderligere information fås hos: Formand Anders Kristensen tlf. 23 69 07 80 eller e-mail: a@kristensen.mail.dk eller næstformand Luis Monteiro tlf. 60 45 31 47 eller e-mail: lumont3@gmail.com

Der afholdes

Landsledelsesmøde

i Danmarks Kommunistiske Parti

lørdag-søndag 24.-25. februar 2018 i København

Mødet er åbent for alle medlemmer af DKP. Tilmelding og nærmere oplysninger hos Gerhard Wehlitz på tlf. 3063 7118, e-post gewe@live.dk, eller Gitte Thomsen, tlf. 98139681, e-post folket@folketsradio.dk

Mindetavlen for faldne kommunister

I september i år skrev jeg til Nationalmuseet og spurgte til den mindetavle, der sad i *Land & Folks* hus, i forhallen. Det er den mindetavle som rummer navnene på de faldne kommunister under 2. verdenskrig, både i modstandskampen og i tyske Kz-lejre.

Af Henrik Lundbak, der er leder af afdelingen for *Krig og Besættelse*, fik jeg den besked, at tavlen ligger på Nationalmuseets depot i Brede på Sjælland. Der er ingen planer om at udstille tavlen i offentligheden.

Jeg vil forslå, at partiets landsledelse eller forretningsudvalg skriver til Nationalmuseet, og opfordrer til, at mindetavlen indgår i det nye *Frihedsmuseum*, der skal genopbygges på ruinerne af det nedbrændte.

Det er et paradoks, at de der kæmpede for landets frihed gemmes af vejen på et depot, mens der er bestræbelser for at

opkalde et torv i København efter landsforræderen Erik Scavenius. Han var udenrigsminister under besættelsen og arkitekten bag samarbejdspolitikken med Hitler-Tyskland.

Lars U. Thomsen

PS. Jeg efterlyser et billede af mindetavlen til brug for en artikel om besættelsestiden.

Redaktionen kan oplyse, at den foreslåede henvendelse fra landsledelsen til Nationalmuseet skete den 3. juni 2013 – dog ikke (og ikke kun) til Nationalmuseet som sådan, men til Frihedsmuseet, kulturministeren og Folketingets kulturudvalg; det skete i forbindelse med rundsendelse til presse m.m. af den udtalelse, som forretningsudvalget vedtog den 1. juni, og som står at læse i DKP-nyt juni 2013.

Monopolernes indflydelse i arbejderbevægelsen

Der er brug for at skabe klarhed over, hvad det er der foregår i arbejderbevægelsen og dens partier. Imperialismen afføder »dominans-former«, fordi monopolerne ønsker uindskrænket magt. Det påvirker også arbejderbevægelsen og dynamikken mellem dens partier.

Socialdemokratiets og fagbevægelsens samarbejdslinje betyder, at hovedparten af arbejderklassen er underlagt EU's og monopolernes diktater. Det paradoksale er, at de socialdemokratiske dominerede fagforeninger beklager medlemsflugten til de gule organisationer, men de ønsker ikke at ændre på forholdet til deres parti; så hellere acceptere medlemsflugten!

Det er ikke løse påstande, men en udvikling jeg har fulgt siden fagbevægelsen accepterede vores EU-medlemskab i løbet af 1980'erne. Det har medført en ensretning og afvikling af demokratiet i fagbevægelsen.

I Dansk Metal, som er mit forbund, har man f.eks. indført arvefølge. Den, der udpeges som næstformand, overtager automatisk posten som forbundsformand når tiden er inde. Flertallet af forbund er fuldstændig topstyrede, og der er ingen reel debat om fagbevægelsens fremtid, dens perspektiver og opgaver.

Det store flertal af arbejdere der flytter over til »de gule« ræsonnerer som så: når vi alligevel ingen indflydelse har på den linje der føres, kan vi lige så godt slippe så billigt som muligt.

Denne struktur og arbejdsform breder sig også til venstrekræfterne. For at blive anerkendt som forhandlingspartner må Enhedslisten sikre sig kontrollen med de øvrige partier og bevægelser på venstrefløjen. Dermed er Enhedslisten forvandlet til et halehæng til Socialdemokratiet, en udvikling der har taget fart efter at Anders Fogh Rasmussen dannede regering i 2003.

Engang fastholdt Enhedslisten de kollektive principper, men

det er for længst erstattet af markedsføring i bedste ugebladsstil. Det sker ved et sindrigt »del og hersk spil«, der skal forhindre en opposition til venstre for Enhedslisten. Vi kan se det i forhold til de enhedsbestræbelser, der har været udfoldet i de sidste to årtier. Alle bogstavkombinationer har været prøvet, og alle er blevet ved forsøget.

Det er ingen tilfældighed!

Dermed har monopolerne opnået det de gerne ville, at lamme enhver reel opposition til EU-politikken og den fortsatte nedskæringspolitik.

Oprøret mod nedskæringspolitikken, må tage form af et oprør mod monopolernes indflydelse i arbejderbevægelsen, mod samarbejdslinjen og den indbyrdes splittelse blandt venstrekræfterne.

Lars Ulrik Thomsen

Folkebevægelsens plakat fra debatten om Unionen i 1992, beskriver glimrende hvad det er EU står for.

*Revolution
er en kamp
på liv og død
mellem
fortid og
fremtiden*

Fidel Castro

**Dansk-Cubansk Forening ønsker medlemmer,
venner og samarbejdspartnere GODT NYTÅR!**
www.cubavenner.dk

**I ØNSKES ALLE ET RIGTIGT
GODT OG RØDT NYTÅR**

**PENSIONISTERNES KULTURFORENING
AF 1965**

GODT NYTÅR

STOP USA'S KRIGSTRUSLER!

USA UD AF KOREA!

**STØT DEN SOCIALISTISKE
OPBYGNING I KOREA!**

**STØT KOREAS UAFHÆNGIGE
OG FREDELIGE GENFORENING!**

**STYRK DEN INTERNATIONALE
SOLIDARITET!**

**VENSKABSFORENINGEN DANMARK -
DEN DEMOKRATISKE FOLKEREPUBLIK KOREA**

www.dk-korea.dk

DKP Sjælland
og **Skub!!!**

ialt: 17.085 kr

Mål: 15.500 kr

ønsker alle et godt nytår. Der er brug for
alle kræfter i kampen for et bedre samfund.
Så vi ses i 2018.

Også tak for bidragene til SKUB. Ved fælles
anstrengelser kom vi i mål.

Kammeratlig hilsen
Distriktsledelsen, DKP Sjælland

Støtte kan indbetales på mobilepay 2127 5802 eller
bankkonto 1551 0005002753 mærket SKUB

KOMMUNISTISK PARTI
LAD OS STYRKE KAMPEN

STYRK KOMMUNISTERNE

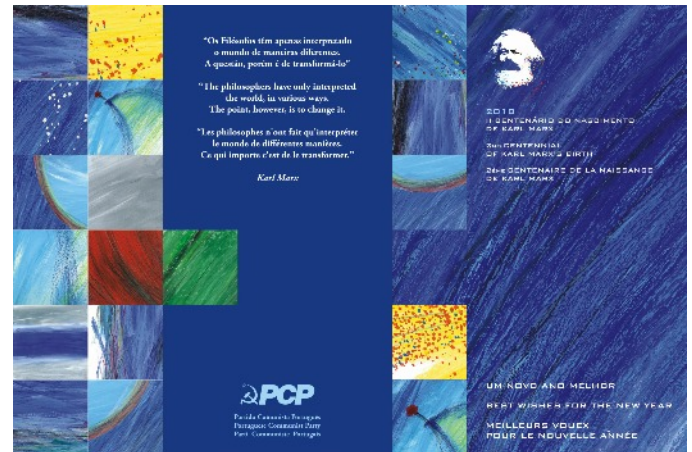
SOCIALISME ER FREMTIDEN

kommunister.dk

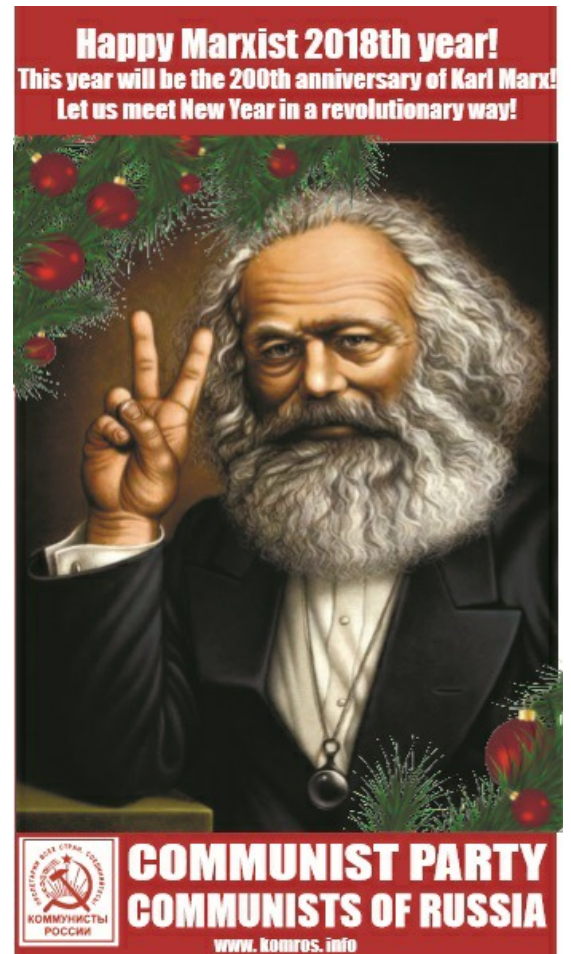

SUKP

Den Demokratiske Folkerepublik Koreas
ambassade i Stockholm

Dear Comrades...

Best congratulations and best wishes on the occasion of New Year for peace, social justice and Global Struggle against Capitalism
Solidarity with the struggle of our people for democracy and the right to self-determination and social justice

Kurdistan Communist Party _Iraq

Dear Comrades,

Communist Party of Poland wishes you happy and successful New Year 2018.
We would like to wish You persistence and successes in Your actions in the upcoming year.
May the year 2018 be a year of global struggle against capitalism and imperialism.

Tyrkiets Kommunistiske Bevægelse (Parti)